

N:o 5.

Ank. till Riksd. Kansli den 29 April 1885 kl. 11 f. m.

Betänkande, angående åtskilliga ännu oafgjorda delar af tullbevillningen.

Efter det Riksdagen till pröfning och afgörande förehaft ej mindre Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 3, angående vissa delar af tullbevillningen, än ock Utskottets Memorial N:o 4, i anledning af Kamrarnes skiljaktiga beslut rörande 4:de och 9:de punkterna af nyssnämnda betänkande, har Utskottet öfvergått till de i samma betänkande icke afhandlade framställningar, öfver hvilka det tillkommer Utskottet att afgifva utlåtande i anledning af dels remisser från Kongl. Maj:t och dels enskilda, från Kamrarne till Utskottet öfverlemnade motioner, i sammanhang hvarmed Utskottet jemväl företagit den återstående granskning af tullagstiftningen i allmänhet, som Utskottet jemlikt § 40 i Riksdagsordningen har att verkställa.

Emellertid har Utskottet ansett sig böra än ytterligare uppskjuta behandlingen af vissa hithörande framställningar. Dessa äro: de af Herr *Mankell*, i motionerna N:is 14 och 15 inom Första Kammaren, äfvensom Herr *H. Andersson* i Nöbbelöf, i motionen N:o 78 inom Andra Kammaren, väckta förslag om nedsättning af tullen å *Kaffe* och *Socker*. Omdömet, huru vida statsfinansernas tillstånd kan anses medgifva en sådan tullnedsättning, lärer utfalla ganska olika, allt efter som nu ifrågasatta eftergifter i afseende å grundskatter samt rustnings- och roterings-

besvär varda bifallna eller icke, och Herr Mankell har jemväl fotat sina ifrågavarande förslag på den förutsättning, att sådana eftergifter icke komme att ega rum. Utskottet ämnar alltså först efter det nu berörda frågor blifvit af Riksdagen pröfvade afgifva utlåtande i dessa delar, dervid Utskottet förbehåller sig att i samband med sitt blifvande yttrande rörande sockertullen tillse, huru vida någon ändring må anses påkallad i den deraf nära beroende tullsatsen å *Sirup*.

De motioner, öfver hvilka Utskottet nu vill afgifva sitt utlåtande, äro sålunda:

motionen N:o 18 inom Första Kammaren af Friherre *Klinckowström*, angående förhöjning af tullen på åtskilliga lyx- och öfverflödsartiklar m. m., i hvad densamma icke blifvit behandlad uti Utskottets ofvanberörda betänkande N:o 3 och i följd deraf redan är vorden af Riksdagen pröfvad;

motionen N:o 24 inom Första Kammaren af Herrar *Bexell* och *Söderberg*, angående förhöjning af tullen på sulläder m. m.;

motionen N:o 19 inom Andra Kammaren af Herr *S. Johnson* i Hvetlanda, angående förhöjning af tullen å alla i tulltaxan under rubriken æter och æter spirituosus samt æter-arter uppförda ämnen;

motionen N:o 61 inom Andra Kammaren af Herr *A. E. Petersson* i Hamra, om tull å inbundna, på svenska språket tryckta böcker;

motionen N:o 62 inom Andra Kammaren af Herr *Wilhelm Carlson*, om ändring i tullsatserna å »pelsverk, beredda och oberedda»;

motionen N:o 77 inom Andra Kammaren af Herr *F. G. Sandwall*, angående ändring i tullsatserna å vissa slag af läder;

motionen N:o 102 inom Andra Kammaren af Herr *C. J. Grafström*, angående ändringar i gällande tulltaxa i fråga om vissa arbeten af kautschuk; samt

motionen N:o 106 inom Andra Kammaren af Herr *J. Larsson* i Nordmarkshyttan, angående införselstull å jerneffekter.

Härjemte har Utskottet tagit i öfvervägande de i ingressen till Utskottets meranämnda betänkande N:o 3 omförmälda, af Kongl. Maj:t till Utskottet öfverlemnade handlingar rörande dels ändring i tullafgiften för pulveriserad kakao samt dels tullfrihet för väfnad, impregnerad med antiseptiska medel för att användas vid sårbehandling, äfvensom i sammanhang med sin granskning af tulltaxeunderrättelserna till pröfning företagit den af Kongl. Maj:t till Riksdagen under N:o 17 aflåtna nådiga proposition, angående nedsättning i lastpenningarne.

För innehållet af ifrågavarande framställningar kommer Utskottet att här nedan närmare redogöra.

Under det att de öfriga bland dessa framställningar hvar för sig röra allenast särskilda artiklar eller åtminstone begränsade varugrupper, äro här afsedda delar af Friherre *Klinckowströms* motion N:o 18 af mera omfattande beskaffenhet. Utskottet finner sig af flera skäl föranledt att till en början något närmare uppehålla sig vid denna.

Utgående från den uppfattning, att stäffjandet af lyx och öfverflöd vore ett bland tullagstiftningens hufvudsakliga ändamål, förmenar motionären, att den svenska tulltaxan, i följd af de förändringar, densamma under de senaste trettio åren undergått, snarare verkade i motsatt riktning, hvilket framginge af den allt mera tilltagande importen af lyx- och öfverflödsvaror.

Såsom bevis härför åberopar motionären den i en af honom vid 1880 års riksdag väckt motion N:o 4 inom Första Kammaren förekommande sammanställning af den import af sådana varor, som egt rum åren 1858 och 1877, hvaraf skulle framgå, hurusom de år 1865 vidtagna tulltaxeförändringarna väsentligen bidragit till nyssberörda resultat.

Jemför man, säger motionären, de båda tulltaxor, som voro gällande, den ena år 1857 eller före afslutandet af den första franska tarifftraktaten, och den andra år 1877, sedan nämnda traktat redan en längre tid varit gällande, »så finner man att, inom den varugrupp, som här är i fråga, eller lyx- och öfverflödsartiklar, importtullen år 1857 utgick med 9,358,000 kronor, då samma tull för samma varor år 1877 endast erlades med 4,473,443 kronor. Således en minskad statsinkomst af omkring 5 millioner kronor för att lägga hyende under — — — yppighet och öfverflöd.»

För att vidare ådagalägga, hurusom samtidigt de mindre bemedlade klasserna underkastats en allt drygare beskattning för deras s. k. njutningsmedel, lemnar motionären en öfversigt af tillverkningsafgiftens å bränvin samt införselsafgifternas å socker, sirup, kaffe, tobak och fotogén belopp åren 1810, 1830, 1840, 1850, 1860, 1870, 1875, 1877 och 1882. Till den summa af 32,629,021 kronor, hvartill dessa belopp numera årligen uppginge, borde, fortsätter motionären, läggas bränvinsutskänknings- och utminuteringsafgiften, år 1880 uppgående till 5,123,595 kronor. Beräknades allenast de verkliga njutningsmedlen, nemligen socker, kaffe, tobak och bränvin, hvilkas tillverknings- och tullvärde kunde anses uppgå till 75,457,189 kronor, så skattade sistnämnda klasser därför till staten eller kommunen tillsammans 37,331,261 kronor eller 49,47 procent, under det de förmögnare klasserna för sina 60 njutningsartiklar, med ett tullvärde af 28,938,963 kronor, i tullafgift till staten

allenast, på sätt framginge af en motionen bifogad tablå, betalade 4,546,595 kronor eller 15,71 procent.

»År 1879 utgjorde, säger motionären, hela antalet skattskyldige, enligt II:a artikeln Bevillningsförordningen, 565,956 personer. Om man antager detta antal tillhöra de välmående klasserna, så skulle på hvarje individ af dessa komma en årlig tullafgift af 7 kronor 88 öre för ofvan antydda 60 öfverflödsartiklar. Alla öfriga invånare i riket, 4,006,289 personer, betala i afgifter till staten för deras 4 öfverflödsartiklar 9 kronor 32 öre per individ.»

Motionären förmenar vidare, att en olägenhet af icke ringa vigt åstadkommes genom att tullafgifter bestämdes efter *vigt* i stället för att utgå med en viss procent af varans *värde*. Obilligheten häraf framginge vid jemförelse af de högst olika pris, som en viss vara kunde betinga, hvarå motionären anför några exempel. Och den omständighet, att våra *tullvärden* i flera fall understege varans verkliga värde, inverkade ganska menligt dels vid bedömandet af den s. k. handelsbalansen och dels vid uppgörandet af nya tulltariffer. Äfven härutinnan framdrager motionären åtskilliga exempel, dock utan att med anledning af de sålunda påpekade förhållanden framställa något yrkande.

Motionären lemnar slutligen en utredning, afsedd att ådagalägga, hurusom i främmande länder lyx- och öfverflödsartiklar i allmänhet vore högre beskattade än i Sverige. Att följa dessa staters föredöme vore, enligt motionärens åsigt, för oss nödvändigt, derest vi önskade bereda rättvisa i tullbeskattningen samt förskaffa statskassan de inkomster, som tarfvades för reformen af vårt försvarsverk.

Med stöd af hvad sålunda i motionen andragits och närmare utvecklats, hemställer motionären, under 2:o), att vissa artiklar, tillhörande yppighets- och öfverflödsvaror, måtte af Riksdagen åsättas förhöjda införselsafgifter med här nedan omförmälda belopp.

Innan Utskottet närmare redogör för eller till pröfning företager de särskilda i berörda hemställan innefattade yrkanden, finner Utskottet sig böra korteligen bemöta hvad motionären såsom skäl för dem anfört.

Utskottet vill icke inlåta sig på frågan i hvad mån det kan anses öfverensstämma med en riktig uppfattning af tullagstiftningens grund och ändamål, att staten dervid i annan eller vidsträcktare grad tager hänsyn till motverkandet af lyx och öfverflöd, än att den för finansiella behof skeende tullbeskattning företrädesvis rigtas å sådana artiklar, som, utan att i egentlig mening utgöra nödvändighetsvaror, likväl utgöra föremål för allmännare förbrukning och sålunda antyda tillvaron af ett

visst välstånd, på samma gång de äro egnade att inbringa en mera betydande tullinkomst. Men om det derutöfver är lämpligt och billigt att äfven eljest tullbeskatta vissa varor, hvilkas användning synes förutsätta större förmögenhet, så håller Utskottet emellertid, i motsats till motionären, före, att våra gällande tullsatser å de flesta hithörande artiklar öfver hufvud äro på ett ganska tillfredsställande sätt afvägda, om ock en eller annan varugrupp i följd af slutade och gällande handelstraktater för närvarande äro lägre tullbeskattade än eljest kunde anses skäligt.

Utskottet kan desto mindre finna något behjertansvärdt i hvad motionären härutinnan andragit, som denne, enligt hvad lätteligen kan uppvisas, grundat sina hithörande framställningar på i väsentliga delar synnerligen origtiga uppgifter och beräkningar rörande verkningarna af vår äldre och nyare skattelagstiftning.

Sålunda visar sig motionärens ofvan anförda påstående, att importtullen för den varugrupp, han i sin ifrågavarande jämförelse afsett, år 1857 skulle hafva utgått med 9,358,000 kronor, vara helt och hållet gripet ur luften.

Utskottet har låtit verkställa en nedan under *Bil. A* upptagen, så vidt möjligt fullständig beräkning af ifrågavarande importtull, sådan den enligt den år 1854 utfärdade, år 1857 ännu gällande tulltaxa med de år 1856 beträffande förtullningen af bränvin och sprit samt vin deri vidtagna förändringar får anses hafva utgått för de i motionärens meranämnda jämförelse afsedda varor efter de i Kommers-kollegii berättelse om Sveriges utrikes handel och sjöfart år 1857 för samma år upptagna införselsmängder, i sammanhang hvarmed anføres ur Kommers-kollegii för år 1877 rörande enahanda ämnen afgifna berättelse den å samma varor för sistnämnda år beräknade tullinkomst. Af denna beräkning och jämförelse framgår, att importtullen för ifrågavarande varugrupp år 1857 utgick med allenast 2,582,942 kronor 22 öre samt att tullinkomsten år 1877 af samma artiklar långt ifrån att, på sätt motionären påstått, hafva nedgått under hvad den utgjort förstnämnda år, tvärt om nära fördubblats.

Skulle åter, såsom ett i det föregående anfördt yttrande å den sida i motionen, der ifrågavarande sammanställning förekommer, jämfördt med en motsvarande sammanställning i motionärens år 1880 afgifna, ofvan omförmälda motion, gör sannolikt, motionären här hafva afsett året 1858 i stället för året 1857, håller emellertid hans ifrågavarande påstående lika litet streck. Fast hellre gifva motionärens egna i sistnämnda motion förekommande beräkningar vid handen, att tullinkomsten å nu afsedda varugrupp år 1858 icke öfversteg 2,317,809 kronor.

Att de slutsatser, motionären dragit af en jemförelse, som hvilar på så origtiga uppgifter och följaktligen är helt och hållet vilseledande, i och med dennas haltlöshet förlora allt slags berättigande, är utan vidare uppenbart.

Lika litet hållbar är motionärens beräkning i fråga om de olika andelar, som de mera välmående klasserna, å ena sidan, och de mindre bemedlade, å den andra, skulle draga af beskattningen å njutningsmedel. Utan att för ådagaläggande häraf behöfva ingå på någon närmare granskning af de sifferuppgifter, som lagts till grund för denna beräkning, vill Utskottet endast framhålla det lika egendomliga som felaktiga i motionärens förfarande att icke jemväl för de mera välmående klasserna beräkna andel i afgifterna å socker, kaffe, tobak och bränvin. Fördelar man, såsom tillbörligt är, äfven beskattningen af dessa varor på sistnämnda klasser, så visar det sig, om man i öfrigt utgår från de af motionären uppgifna siffror, att vid beräkning per individ de mera välmående för sina njutningsmedel skatta icke, på sätt motionären uppgifvit, lägre än utan fastmera åtminstone dubbelt mot de mindre bemedlade.

Hvad beträffar den af motionären omordade obilligheten af förtullning efter varornas vikt i stället för värde, vill Utskottet visserligen ingalunda förneka, att den förra metoden i många fall ur den stränga rättvisans synpunkt är mera tillfredsställande. Men denna synpunkt måste här underordnas det praktiskt möjliga och lämpliga, och svårigheterna vid värdeförtullning äro af den beskaffenhet, att denna methods tillämpning, i den mån sådan ens är tänkbar, otvifvelaktigt skulle utfalla långt sämre. Att motionären icke är blind för dessa svårigheter synes framgå deraf, att han, i trots af det företräde han velat gifva värdeförtullningen, nu dock endast i fråga om trenne varugrupper påyrkat dess införande. Och Utskottet finner sig icke ega anledning att tillstyrka någon dylik ändring af nu stadgade förtullningsmetod.

Vidkommande de i gällande tulltaxa upptagna tullsatser å här afsedda artiklar, har Utskottet, som i fråga om det af motionären föreburna behof af ökad statsinkomst hänvisar till hvad Utskottet i sådant hänseende yttrat i sitt betänkande N:o 3, efter noggrann pröfning af dessa tullsatser hvar för sig funnit anledning saknas att deri nu föreslå förhöjningar. Härom får Utskottet tillfälle att närmare orda under åtskilliga hithörande varors rubriker. Hvad en stor del af dessa varor angår, både kan och bör dock Utskottet utan vidare afstyrka hvarje förhöjning af de för dem bestämda införselsafgifter,

Utskottet afser härmed sådana i motionen omförmälda artiklar, hvilkas i tulltaxan förekommande tullsats i följd af de mellan Sverige, å ena sidan, samt dels Frankrike och dels Spanien, å den andra, ingångna handelstraktater icke kunna af oss ensidigt förhöjas, så länge dessa traktater ännu ega giltighet.

Dessa artiklar jemte de för dem i gällande tulltaxa bestämda och af motionären föreslagna tullsats i äro de nedanstående:

I Friherre Klinckowströms motion N:o 18 upptagna varor, å hvilka tullförhöjning hindras af franska eller spanska traktaterna.	Quantitet för tullberäkningen.	Gällande tullsats.		Af Friherre Klinckowström föreslagen tullsats.	
		Kronor	öre.	Kronor	öre.
<i>Apelsiner</i>	1 kilogram	—	10	—	25
<i>Band:</i>					
silkessammets- och helsiden-	1 »	2	80	10	57
halfsiden-	1 »	2	35	7	05
<i>Bijouterivaror</i> , af annat ämne än guld och silfver, enkla eller sammansatta, såsom armband, bröstnålar, kedjor, kors, ringar, sigiller, spännen, urhakar m. m.	1 »	—	80	2	35
<i>Blommor</i> : konstgjorda	1 »	2	50	52	—
<i>Broderade arbeten</i> , alla slag, färdiga eller påbörjade, draga lika tull med det tyg, hvarå broderiet är anbragt, med tillägg af 20 procent; men om tyget är tullfritt, utgår tullen med 10 procent af varans värde. Friherre Klinckowström yrkar att tullen skall utgå med 30 procent af varans värde.					
<i>Ettis</i> , af sammansatta eller, såsom arbetade, ej specificerade ämnen...	1 »	—	80	1	76
<i>Guld</i> , arbetadt, äfven med innefattade juveler, perlor m. m.	1 »	11	70	117	50
<i>Gulddragarearbeten</i> : aiguilletter, kantiljer, paljetter, galoner, gramaner,					

I Friherre Klinckowströms motion N:o 18 upptagna varor, å hvilka tullförhöjning hindras af franska eller spanska traktaterna.	Quantitet för tullberäkningen.	Gällande tullsats.		Af Friherre Klinckowström föreslagen tullsats.	
		Kronor.	öre.	Kronor.	öre.
snören och andra, ej specificerade, äkta eller oäkta	1 kilogram	2	35	18	80
<i>Handskar</i> , alla slag	1 »	1	80	7	—
<i>Hattar</i> , färdiga eller halfärdiga: af siden eller halvesiden, felhattar inberäknade, äfvensom med blommor, plymer eller spetsar monterade fruntimmershattar, alla slag,	1 stycke	1	50	9	—
<i>Kläder</i> : nya gång- eller delar deraf, samt nya färdigsydda duktyg, handdukar, lakan, örngått med flera dylika persedlar, äfven då sådana klädes- eller hushållspersedlar eller delar deraf äro märkta eller försedda med broderier, galoner, fransar, spetsar eller blonder, förtullas med 20 procents förhöjning i den tull, som är bestämd för tyget eller det ämne, hvaraf klädes- eller hushållspersedeln hufvudsakligen består. Friherre Klinckowström yrkar, att tullen skall utgå med 30 procent af varans värde.	1 kilogram	—	47	—	94
<i>Konfityrer</i>	1 kilogram	—	47	—	94
<i>Konserver</i> , i hermetiskt tillslutna eller lufttäta kärl förvarade ätbara varor, kärlets vikt inberäknad:					
sardiner och anjovis, inlagda i olja, i lödda dosor	1 »	—	20	1	—
andra slag	1 »	—	30	1	25
<i>Paraplyer och parasoller</i> :					
af siden eller halvesiden	1 stycke	—	75	7	—
andra slag	1 »	—	25	2	35

I Friherre Klinckowströms motion N:o 18 upptagna varor, å hvilka tullförhöjning hindras af franska eller spanska traktaterna.	Quantitet för tullberäkningen.	Gällande tullsats.		Af Friherre Klinckowström föreslagen tullsats.	
		Kronor.	öre.	Kronor.	öre.
<i>Perlor</i> : oäkta, glas-	1 kilogram	—	35	—	90
<i>Plymer</i> och <i>Strutsfjädrar</i> m. m. d.	1 »	2	50	35	—
<i>Pomada</i> , burkarnes vigt inberäknad	1 »	—	35	2	35
<i>Porslin</i> :					
oäkta:					
hvitt eller enfärgadt, men omåladt	1 »	—	10	—	23
måladt eller tryckt.....	1 »	—	16	—	50
äkta:					
hvitt eller enfärgadt.....	1 »	—	24	—	70
förgylt, försilfradt eller måladt	1 »	—	47	—	94
<i>Russin</i>	1 »	—	14	—	33
<i>Silfver</i> : arbetadt, äfven förgylt och med infattade perlor, stenar m. m.	1 »	7	—	16	—
<i>Snörmakarearbeten</i> , såsom fransar, galoner, gramaner, aiguiletter, snodder, snören m. fl., ej specificerade:					
af hel och halvesiden.....	1 »	2	80	9	—
andra slag	1 »	1	10	3	50
<i>Spetsar</i> , <i>Uddar</i> och <i>Blonder</i> :					
silkes-, med eller utan blandning af annat ämne	1 »	2	80	14	—
andra slag	1 »	2	35	4	70
<i>Strumpor</i> och andra på strumpstol eller genom stickning tillverkade arbeten, ej specificerade: af hel- eller halvesiden.....	1 »	2	80	10	50
<i>Tvål</i> , parfymrad.....	1 »	—	28	1	17
<i>Vantar</i> :					
hel- och halvesiden	1 »	2	80	10	50
andra slag	1 »	1	18	2	35
<i>Vin</i> , alla slag: enligt gällande tulltaxa:					

I Friherre Klinckowströms motion N:o 18 upptagna varor, å hvilka tullförhöjning bindras af franska eller spanska traktaterna.	Quantitet för tullberäkningen.	Gällande tullsats.		Af Friherre Klinckowström föreslagen tullsats.	
		Kronor.	öre.	Kronor.	öre.
af till och med 20 procents alkoholhalt —	1 liter	—	15		
af mer än 20 procents till och med 25 procents alkoholhalt: ...					
på fat, större eller mindre	1 kilogram	—	30		
på andra kärl	1 liter	—	65		
enligt Friherre Klinckowströms förslag:					
af till och med 15 procents alkoholhalt	1 liter			—	—
af mer än 15 procents till och med 25 procents alkoholhalt:					
på fat, större eller mindre	1 kilogram			—	66
på andra kärl	1 liter			1	30
<i>Vindrufvor</i>	1 kilogram	—	10	—	47
<i>Visitkort</i>	1 »	—	15	—	58
<i>Väfnader</i> :					
helsiden:					
felb och plys	1 »	2	35	3	52
andra slag, guld- och silfvertyg derunder inbegripna	1 »	2	80	10	57
halsiden: alla slag	1 »	2	35	7	05
bomulls-:					
gaz, linon, musslin	1 »	1	75	2	35
tyll	1 »	2	50	5	30
af lin eller hampa i batist, flor, kammarduk — i gällande tulltaxa hänförliga under N:o 613 —	1 »	1	50	5	05

Af nu uppräknade varors gällande tullsatsar äro de å *Apelsiner*, *Russin* och *Vindrufvor* öfverensstämmande med de i vår med Spanien ingångna handelstraktat aftalade. De ifrågasatta ändringarna i tulltaxans bestämmelser rörande förtullningen af *Vin* strida mot så väl den spanska som den franska traktatens bestämmelser. I fråga om tullför-

höjning å de återstående nu afsedda artiklarna är Sverige bundet genom traktaten med Frankrike, i hvilket hänseende må, hvad särskildt angår oäkta *Porstin*, erinras, att denna artikel i traktaten afses under rubriken *Flujans*.

På grund häraf, och då, vidkommande den i tulltaxan i anseende till tullsatsen med *Visitkort* likställda och under gemensam rubrik upptagna artikeln *Adresskort*, hvarå Friherre *Klinckowström* i sin förevarande motion yrkat enahanda tullförhöjning som å förstnämnda artikel, och hvilken icke i fråga om förtullningen är beroende af traktatsbestämmelse, det med hänsyn till svårigheten af noggrann åtskilnad mellan båda artiklarna icke kan anses lämpligt att belägga adresskort med annan tull än visitkort, samt den ifrågasatta tullförhöjningen för öfrigt icke lärer vara af omständigheterna påkallad, hemställer Utskottet,

1:o) att samtliga Friherre *Klinckowströms* yrkanden om förändrade bestämmelser rörande förtullningen af här ofvan uppräknade artiklar, *Adresskort* inbegripna, måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

I fråga om öfriga i detta betänkande afhandlade artiklar har Utskottet ansett sig böra följa den ordning, hvori de förekomma uti gällande tulltaxa.

Enligt denna äro så väl *Æter* och *Æter spirituosus* eller s. *Æter m. m.* k. *Hoffmans droppar* som ock *Æterarter*, sammansatta eller blandningar deraf, såsom salpeteræter, ättikeæter, fruktæter, konjak-, rum- och arrak-essens eller olja o. s. v., belagda med en införselstull af 1 krona 20 öre för 1 liter.

I sin motion N:o 19 inom Andra Kammaren har Herr *S. Johnson* i Hvetlanda erinrat, huru som under en lång följd af år Riksdagen ansett sig böra höja tullen och skatten på sprit, utan att kemiska preparat, hvilka hade spriten till råämne, undergått samma förändringar, hvadan dessa, såsom gående under betydligt lindrigare tull, utgjorde ett tack-samt fält för utländsk spekulation. För att häri, om möjligt, åstadkomma en förändring till det bättre, ville motionären påvisa några mera i ögonen fallande egendomligheter, hvilka närmast hade sin grund i den olika tullbehandlingen af sprit och spritpreparat. Toge man då först i betraktande det spritpreparat, som kanske vore både det viktigaste och mest outhärliga, nemligen ætern, och låte detta tjenstgöra såsom exempel för de öfriga, framstälde sig sjelfmant följande, som för industrien syntes hafva rätt stor betydelse. Till en början borde då anmärkas,

att all æter beredd af sprit, ej af råbränvin. Nu beräknades vid inköp af sprit priset efter 46 procent styrka, då deremot råbränvin egde 50 procent (4 procent ansåges nemligen bortgå vid reningen), och följden blefve sålunda den, att, då man i allmänhet använde 92-procentig sprit, 1 liter af denna motsvarade 2 liter råbränvin; redan detta en reducering af 8 procent, som gåfve sig ganska märkbart tillkänna vid æter-tillverkningen. Af 92-procentig sprit erhöles vid ändamålsenlig beredning 60 procent ren æter. Då nu skatten på sprit vore 40 öre per liter, blefve densamma naturligtvis för 100 liter 92-procentig sprit (motsvarande 200 liter bränvin) 80 kronor. Tullen å samma sprit, förvandlad i æter (= 60 liter), vore 72 kronor. Här uppkomme således en skilnad af 8 kronor. För ett parti af 100 liter blefve skilnaden i följd häraf 13 kronor 80 öre. Ännu större blefve densamma, när det gälde sjelfva sprittullen. Denna vore 60 öre per liter och beräknades då alltid efter en halt af 50 procent. Å 100 liter 92-procentig sprit blefve tullen 110 kronor 40 öre, då deremot tullen å 60 liter æter, motsvarande 100 liter sprit, endast blefve 72 kronor. Skilnaden blefve här 38 kronor 40 öre, och för hundra liter æter 64 kronor. Orättvisan häri vore uppenbar, och att någon konkurrens med utlandet under dylika förhållanden ej kunde uppkomma, vore lika tydligt. Detta hvad sjelfva tullen och skatten beträffade. I fråga åter om tillverkningen och den utsigt, som borde finnas att i Sverige upptaga konkurrens med utlandet, vore att märka, huruledes så väl ætern som alla æter-arter — hvilka samtliga hade samma natur som ætern och därför kunde afhandlas i samband med denna — beredd af nästan endast inhemska råämnen, af hvilka spriten vore den ojemförligt viktigaste faktorn. I utlandet vore spriten i allmänhet 10 procent billigare än hos oss, skatten oberäknad, och följden vore den, att särskildt tyskarne häri gjorde mer än goda affärer. Toge man nu i beräkning, att importen af dessa varor belöpte sig till cirka 120,000—130,000 kronor årligen och möjligen ej obetydligt öfver, insåges ganska lätt, hvilken indirekt inkomst det vore för staten att genom höjning af tullen behålla denna summa inom landet. Den direkta vinsten kanske ej blefve större för staten, men mindre kunde den naturligtvis ej blifva, då i omnämnda fall hvad som erhöles i tull inginge i bränvinsskatten.

Nuvarande tull å æter hade blifvit satt, då bränvinsskatten utgjorde 80 öre per kanna, och sedan dess varit oförändrad. Redan detta tydde på att en förändring vore väl behöflig. I motionärens hemtrakt hade redan en mindre fabrik blifvit anlagd i och för ætertillverkning, hvilken fabrik, efter hvad af det nämnda måste framgå, endast kunde

arbета under särdeles ogynsamma förhållanden. På grund af hvad motionären sålunda i hithörande afseenden andragit, anhåller han, det Riksdagen ville besluta, att å alla i tulltaxan under rubriken *Æter* och *Æter spirituosus* samt *Æterarter* uppförda ämnen tullen måtte höjas från nuvarande kronor 1,20 per liter till kronor 1,80 per liter, eller hvad Riksdagen i detta afseende annars kunde finna skäligt, samt att, om bränvinsskatten ytterligare höjdes, tullen å dessa varor måtte höjas i proportion härtill.

Hittills gällande tullagstiftning i fråga om æter och æter spirituosus samt æterarter har utgått från den förutsättning, att tullafgiften å dessa artiklar borde vara densamma som den för ren alkohol belöpande. Denna utgör för närvarande 1 krona 20 öre för 1 liter, och på sätt nedan närmare omförmäles, har Utskottet icke ansett skäligt tillstyrka ifrågasatt förhöjning af densamma.

Utskottet finner emellertid de af motionären framhållna omständigheter påkalla en förändring i tullsatsen å æter och æter spirituosus samt æterarter. Denna Utskottets uppfattning har vunnit stöd af den utredning i ämnet, som förekommer i en i anledning af förevarande motion i 6:te häftet af *Pharmaceutisk Tidskrift* för innevarande år införd uppsats, hvars innehåll af sakkunnige personer förklarats värdt att uppmärksammas, och hvarur Utskottet tillåter sig att här anföra följande:

»Förhållandet är — — att 100 liter absolut alkohol gifva 65 liter æter, eller, som är detsamma, att 100 liter 92-procentig sprit — den svagaste som med någon fördel kan användas — gifva 60 liter æter.

»Räkna vi nu till en början efter *bränvinsskatten*, som är 40 öre per liter bränvin af normalstyrka eller 80 öre per liter absolut alkohol, så är det tydligt, att ætertullen bör vara $\frac{100}{65} \times 80$ eller 123 öre och icke

120 öre. Detta efter ren kalkyl. Men nu tillkommer det oundvikliga praktiska vilkoret, att oren sprit icke kan användas och att ren sprit i så jämförelsevis obetydliga partier, som en æterfabrikant i vårt land kan förbruka, måste betalas med omkring 4 öre per kanna normalbränvin eller med 8 öre per kanna absolut alkohol utöfver det vanliga bränvinspriset. 92-procentig tillräckligt ren sprit kostar honom per kanna dubbelt så mycket som bränvin af 50 % halt, eller med andra ord æterfabrikanten får betala såsom för 100-procentigt bränvin, men får blott 92-procentigt. Räkningen varder nu $\frac{100}{60} \times 80 = 133$ öre.

»Men rättvisast i alla afseenden torde väl vara att räkna efter *bränvinstullen*. Denna är 60 öre per liter bränvin af 50 %, det vill säga

120 öre per liter absolut alkohol eller 100-procentigt brännvin. Vi få då efter ofvanstående förhållanden mellan alkohol och æterprodukt $\frac{100}{65} \times 120 =$ närmast 184 öre. Eller på annat sätt uttryckt: För åstad-

kommande af 1 liter æter fordras $\frac{100}{65}$ eller 1,537 liter absolut alkohol,

det vill säga 3,074 liter brännvin af 50 %; men 3,074 liter normalbrännvin drager en tull af $3,074 \times 60$ eller 184 öre, och lika stor tull bör väl ock åsättas 1 liter æter eller fast hellre afrundad till 1 krona 85 öre eller kanske blott 1 krona 80 öre, såsom motionären föreslagit.»

De vetenskapliga auktoriteterna på ifrågavarande område (*N. J. Berlin*: Den svenska Farmakopéen, Del. II, pg. 68, *I. Mohr*: Commentar für Preuss. Pharmacopæ, pg. 132, Handwörterbuch der reinen und angew. Chemie, Bd I, pg. 204) öfverensstämma deri, att det utbyte, som vid æterns fabriksmessiga beredning kan erhållas, i vigt beräknadt icke öfverstiger omkring 60 %.

Införseln af æter och æter spirituosus utgjorde år 1883 8,297 liter, hvarjemte af æterarter, sammansatta, infördes 3,836 liter. Om det än icke må anses behöfligt att särskildt skydda en varande eller uppmuntra till en blifvande ætertillverkning inom landet, finner Utskottet det dock icke vara med billigheten öfverensstämmande att motarbete en sådan genom att fortfarande lemna utländingen en premie på denna industri.

Beträffande det belopp, hvartill införselstullen å ifrågavarande artiklar bör höjas, finner Utskottet bestämmandet häraf böra grundas på de förhållanden, som föreligga, då för ætertillverkningen användes inhemsk sprit. Härvid synes ock böra tagas hänsyn dertill, att vid beskattningen af brännvinet äfven föreligger ett moraliskt syfte, nykterhetens befrämjande, som icke lärer behöfva göras gällande i fråga om tullsatsen å æter och æterarter. Utskottet anser sig därför icke böra tillstyrka en så stark förhöjning af tullen å här afsedda varor, som motionären yrkat, utan tror denna lämpligen kunna sättas till 1 krona 40 öre för 1 liter.

Under förutsättning att införselstullen å brännvin och spritvaror bibehålles oförändrad, hemställer alltså Utskottet,

2:o) att tullsatsen å *Æter*, *Æter spirituosus* eller *s. k. Hoffmans droppar* samt *Æterarter*, sammansatta och blandningar deraf, såsom salpeteræter, ättikeæter, fruktæter,

konjak-, rum- och arrak-essens eller olja o. s. v., måtte höjas från 1 krona 20 öre till 1 krona 40 öre för 1 liter.

För *Album* upptager gällande tulltaxa en tullsats af 1 krona för 1 kilogram, utan afdrag i vigten för fodral och pappersomslag. I sin förenämnda motion yrkar Friherre *Klinckowström*, att denna tullsats måtte höjas till 1 krona 75 öre för 1 kilogram.

Album.

Före år 1880 utgjorde tullen å denna artikel 40 öre för 1 skålpund, motsvarande 94,1 öre för 1 kilogram. Den höjdes nämnda år till sitt nuvarande belopp.

Införsehn af album har från och med sagda år belöpt sig till:

1880	22,203	kilogram.
1881	26,086	»
1882	30,173	»
1883	34,734	»

Då tullsatsen å denna artikel otvifvelaktigt bör stå i ett visst förhållande till tullafgifterna å så väl de materialier, hvaraf artikeln hufvudsakligen tillverkas, såsom papper och skiun m. m., som å andra med samma artikel närmast jemförliga varuslag, såsom exempelvis bokpermar samt papp- och pappersarbeten, och nu varande tullafgiften å album vid denna jemförelse äfvensom i betraktande af den i handeln allmännast förekommande varans värde befinnes vara mycket hög, uppgående ofta till 60 å 70 procent af varuvärdet — i anledning hvaraf ock vid 1877 års riksdag Kongl. Maj:t föreslog och Bevillnings-Utskottet tillstyrkte dess nedsättande till allenast hälften af dess då varande belopp —, kan Utskottet nu icke förorda någon förhöjning af denna afgift, utan hemställer,

3:o) att Friherre *Klinckowströms* ifrågavarande motion i denna del icke måtte af Riksdagen bifallas.

Enligt Utskottet tillhandakomna protokollsutdrag har Riksdagen med föranledande af en i Utskottets förenämnda betänkande N:o 3 omhandlad motion beslutit att å naturliga, friska *Blommor* sätta en tull af 30 öre för 1 kilogram. Enligt gällande tulltaxa hafva dylika blommor likasom äfven torkade naturliga sådana, hvilka i taxan finnas upptagna under samma moment som de förra, åtnjutit tullfrihet. En följd af Riksdagens nyss berörda beslut har Utskottet ansett böra, till före-

Blommor.

byggande af tvetydigheter vid tullbehandlingen, blifva, att jemväl de torkade blommorna åsättas enahanda tull som de friska, dervid dock, enär tullfrihet i allmänhet är rådande för apoteksvaror, undantag torde böra stadgas för sådana torkade blommor, som äro hänförliga till denna kategori.

Utskottet hemställer följaktligen,

4:o) att första momentet af rubriken *Blommor* i tulltaxan måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Kr. öre.

»naturliga, friska eller torkade, ej hänförliga till Apoteksvaror
1 kilogram —: 30».

*Brännvin och
Sprit.*

Införselstullen för *Brännvin* och *Sprit* utgör enligt gällande taxa i allmänhet 60 öre för 1 liter af 50 procent alkoholhalt vid + 15° Celsius, hvilken tullsats innefattar, utöfver den för brännvin och sprit, som inom landet produceras, för närvarande bestämda tillverkningsafgift af 40 öre per liter, en tilläggsafgift eller s. k. surtaxe af 20 öre per liter. Undantag härifrån gör dock brännvin och sprit, som af drufvor i Frankrike tillverkats och derifrån sjövägen direkt hit införes, för hvilken vara tullafgiften, jemlikt bestämmelserna i den med nämnda land ingångna handelstraktaten, är fastställd till 45 öre för 1 liter af 50 procent alkoholhalt vid + 15° Celsius. Härförutom är tullsatsen för brännvin och sprit af alla slag, då varan importeras på andra kärl än större eller mindre fat, utan afseende på alkoholhalten bestämd till 90 öre för 1 liter. Vid förtullning af brännvin och sprit i mindre partier än 40 liter, enligt nu angifna grunder, skall dock tullafgiften förhöjas med 10 öre per liter.

Friherre *Klinckowström* föreslår nu, i motionen N:o 18, att tullen å brännvin och sprit måtte utgå med 1 krona 14 öre per liter, då varan införes på fastager, och 1 krona 70 öre per liter, då den införes på buteljer.

Så vidt fråga är om de slag af brännvin och sprit, derå tullen skulle utan rubbning af gällande traktatsbestämmelser kunna höjas, anser Utskottet den surtaxe utöfver inhemska tillverkningsafgiften, som, på sätt redan är anmärkt, är åsatt denna artikel, redan vara så hög, att den icke ur synpunkten af den inhemska brännvinsbränningens skyddande bör eller behöfver ytterligare förhöjas. I Norge, der brännvinstillverkningen ingalunda kan med större fördel än härstädes bedrifvas, utgör surtaxen för brännvin och sprit i allmänhet icke högre belopp, än

som genom handelstraktaten med Frankrike är bestämd för franskt drufbrännvin, och likväl har man, så vidt Utskottet erfarit, icke derstädes ifrågasatt en förökad skyddstull. Att icke heller ur finansiell synpunkt någon anledning föreligger till en dylik åtgärd, har Utskottet redan anmärkt. Och äfven om man, i strid mot hvad motionären, hvilken räknar ifrågavarande artikel bland de mindre bemedlade klassernas njutningsmedel, eljest synes anse lämpligt, skulle finna skäligt att i nykterhetens intresse ytterligare fördyra densamma, lärer sådant dock lämpligtvis kunna ega rum endast i sammanhang med en stegring af den inhemska brännvinsbeskattningen, hvarom något förslag dock icke för närvarande föreligger. Utskottet kan följaktligen icke understödja motionen i förevarande del.

Någon tullförhöjning å det i franska traktaten afsedda slag af brännvin och sprit kan naturligen icke ifrågakomma, så länge denna traktat är i gällande kraft.

I den af Kongl. Maj:t till Riksdagen under N:o 38 aflättna nådiga proposition med förslag till förordning angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker förekommer den bestämmelse, att minsta tillåtna försäljningsbeloppet vid partihandel med brännvin skulle vara 250 liter. Derest hvad Kongl. Maj:t sålunda föreslagit skulle komma att af Riksdagen bifallas, lärer tulltaxans under Anm. 1 vid ifrågavarande rubrik förekommande, ofvan anförda bestämmelse derom, att, vid förtullning af brännvin och sprit i mindre partier än 40 liter, tullafgiften skall i viss mån förhöjas, icke vidare befinnas för sitt ändamål till fyllest. Ett parti om 40 liter motsvarar i det närmaste 15 kannor, och ifrågavarande bestämmelse är med hänsyn dertill, att enligt gällande brännvinsförsäljningslag 15 kannor utgöra minsta tillåtna försäljningsbeloppet vid mindre partihandel, tillkommen i syfte att motverka det förfång för inhemska spritvaruhandlare, som kunde uppstå deraf, att genom kringresande agents bemedling utländska spritvaror i mindre kvantiteter direkt infördes af härvarande konsumenter; men detta syfte skulle naturligen i följd af ett sådant stadgande, som det nu af Kongl. Maj:t föreslagna, förfelas, med mindre i sammanhang dermed en motsvarande förändring vidtoges i tulltaxans ifrågavarande bestämmelse. För den händelse en förändring i det vid partihandel med brännvin tillåtna minsta försäljningsbelopp nu skulle komma till stånd, torde Utskottet därför lemnas tillfälle att föreslå den ändring af antydda slag, som deraf i tulltaxan påkallades.

I öfrigt saknande anledning att föreslå någon ändring i tullagstiftningen rörande brännvin och sprit, hemställer Utskottet,

5:o) att Friherre Klinckowströms hithörande yrkanden måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Böcker.

Böcker, alla slag, få enligt gällande taxa tullfritt i riket införas. Uti en inom Andra Kammaren afgifven motion, N:o 61, har Herr *A. E. Peterson* i Hamra, med förmälan att flerelanda handtverk i riket lidit men af vår senaste tullagstiftning, i sådant hänseende funnit en lättnad böra beredas ett af dessa, bokbinderiyrket. Svenska bokbindare finge erlægga tull för siden, sammet, bokguld, papper, fernissor, m. m., som de för sitt yrke behöfde taga utifrån, men den utländska bokbindaren tillätes tullfritt införa de dyrbarast bundna böcker. Härigenom hade utbildats en fullständig industri, i det agenter härstädes uppköpte tusentals exemplar af i landet tryckta psalmböcker, biblar m. m., hvilka sedermera i Tyskland bundes och hit importerades såsom andra handelsvaror, hvarigenom en stor orättvisa beginges emot svenska bokbindare, hvilkas klagan inför så väl representationen som regeringen hittills varit förgäfvad. Att det ifrågavarande yrket, om det öfverklagade förhållandet finge fortfara, skulle här i landet aldeles förfalla, vore temligen själfklart. Och för att åtminstone i någon mån räcka svenska idkare af bokbindariyrket en hjälpande hand, hemställer motionären att inbundna, på svenska språket tryckta böcker måtte beläggas med en tull af 25 öre för 1 kilogram.

Intill år 1875 voro på svenska språket författade böcker, med åtskilliga undantag, underkastade en tullsats af 15 öre per skålpund.

Vid 1874 års riksdag medgafs emellertid, på framställning af Bevillnings-Utskottet, tullfrihet för dessa äfvensom för boktryck. Såsom skäl för sin ifrågavarande framställning åberopade Utskottet ett af delegerade för svenska bokförläggareföreningen äfvensom af boktryckaresocietetens ordförande afgifvet memorial, deri denna förändring förordades.

Vid 1882 års riksdag föreslog en motionär inom Andra Kammarne, att i utlandet på svenska språket tryckta böcker måtte beläggas med införselstull, men detta förslag förkastades af båda Kammarne på hemställan af Bevillnings-Utskottet, som erinrade, att, enär införsel af svenska böcker i någon större skala egde rum endast i afseende å biblar, psalmböcker och andra för synnerligen vidsträckt spridning afsedda andaktsböcker, det icke kunde anses välbetänkt att lägga något hinder i vägen för den största möjliga spridning af dylik till den religiösa kulturens främjande afsedd litteratur.

Sedermera förevar hos nästlidna års Bevillnings-Utskott en af F. Beck & Son, P. Herzog m. fl. bokbindare i Stockholm till Kongl. Maj:ts ingifven ansökning i syfte att, då gällande tullagstiftning föranledt, att under den år 1881 i Tyskland rådande arbetsbristen tyskar hos svenske förläggare köpt böcker mot stor rabatt, hvarefter böckerna blifvit i Tyskland bundna och sedermera tullfria å nyo hit införts, samt att inbundna svenska böcker, så väl psalmböcker och biblar som andra, alltjemt i tusentals exemplar till riket infördes, i följd hvaraf det vore för sökandena omöjligt att konkurrera med utlandet, sådana ändringar i tullagstiftningen måtte varda vidtagna, hvartill de öfverklagade oegentligheterna kunde föranleda. Med Kongl. Maj:ts remiss till Bevillnings-Utskottet af denna ansökning följde ett öfver densamma af Generaltullstyrelsen afgifvet yttrande, hvori hemställdes, att sökandenas framställning icke måtte till någon åtgärd föranleda. Under instämmande till hufvudsakliga delar i detta yttrande, hvilket finnes tryckt i Utskottets Betänkande N:o 7 vid förra årets riksdag, anförde Utskottet, huru som, utöfver hvad deri och af Utskottet vid 1882 års riksdag i ämnet anförts, ytterligare mot en tullbeskattning i allmänhet af på svenska språket tryckta böcker, bland annat, förekomme, att en dylik åtgärd i väsentlig mån skulle drabba den svensk-finska literaturen, hvilket ur flere synpunkter måste anses mindre lämpligt, hvarjemte Utskottet erinrade derom, att bokbindareyrket redan åtnjöte ett väsentligt tullskydd genom den tullsats af 60 öre per kilogram, som för närvarande vore stadgad för lösa bokpermar. Lika med Generaltullstyrelsen fann sålunda Utskottet ifrågavarande framställning icke böra medföra någon förändring i tulltaxan; och blef Utskottets härom hos Riksdagen gjorda anmälan af Kamrarne lagd till handlingarna.

Vid granskning af nu förevarande motion jemte ett i anledning af densamma inom Andra Kammaren afgifvet yttrande, hvilket likaledes till Utskottet hänvisats, har Utskottet icke funnit någon omständighet vara förebragt, af beskaffenhet att förringa vigten af de skäl, som sålunda redan blifvit anförda mot en förändring i tullagsstiftningen i det af motionären angifna syfte.

Fast hellre har Utskottet ytterligare fått uppmärksamheten rigtad på det svåra afbräck, som genom förslagets antagande skulle uppstå för afsättningen af svensk litteratur till grannländerna, om förläggarna i Sverige skulle nödgas inskränka eller alldeles underlåta försändningar dit af inbundna svenska böcker på den grund, att de måste betala tull för alla bundna böcker, som returnerades. Om ock tullfrihet med-

gåfves för återinförsel af dylika böcker, blefve dock alltid den dervid erforderliga kontroll förenad med ganska betydande svårigheter.

Utskottet hemställer med stöd af det anförda,

6:o) att motionärens ifrågavarande förslag icke måtte af Riksdagen bifallas.

Fikon.

För artikeln *Fikon* upptager gällande tulltaxa en tullsats af 25 öre för 1 kilogram. Friherre *Klinckowström* yrkar, i sin förevarande motion, att denna tullsats måtte höjas till 35 öre.

Då emellertid ifrågavarande tullsats, hvilken motsvarar den å torkade frukter och bär samt grönsaker befintliga, i och för sig är mycket hög och högre än tullsaterna för de i allmänhet dyrbarare frukterna plummon och russin, hemställer Utskottet,

7:o) att Friherre *Klinckowströms* yrkande om tullförhöjning å *Fikon* måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Fruktar m. m.

I bränvin eller ättika inlagda *Fruktar* och *Bär* samt *Grönsaker*, ej specificerade, äro för närvarande, kärkens vigt inberäknad, åsatta en tull af 30 öre för 1 kilogram, hvarjemte tullen för torkade eller saltade sådana utgör 25 öre för 1 kilogram. I nyssberörda motion yrkas förhöjning af dessa tullsats, den förra till 70 öre och den senare till 35 öre, allt för 1 kilogram.

Tullen å förstnämnda varugrupp är och bör billigtvis fortfarande vara bestämd i likhet med tullen å dermed jemförliga konserver, å hvilka af redan anfördt skäl någon tullförhöjning nu icke kan ifrågakomma. Och hvad den senare varugruppen angår, gäller om den derå stadgade tullsats detsamma, som Utskottet nyss anfört i fråga om tullsatsen å fikon.

I följd häraf hemställer Utskottet,

8:o) att Friherre *Klinckowströms* motion jemväl i nu berörda delar måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Galanterivaror.

I sin meranämnda motion föreslår Friherre *Klinckowström*, att tullen å *Galanterivaror*, ej specificerade, af sammansatta eller, såsom

arbetade, ej specificerade ämnen måtte höjas från sitt nuvarande belopp 80 öre till 1 krona 76 öre för 1 kilogram.

Då denna artikel icke blott, på sätt motionären synes hafva insett, är jemförlig med étuis, hvarå af redan anfördt skäl någon tullförhöjning nu icke kan ifrågakomma, samt en annan likartad artikel, bijouterivaror, jemväl är åsatt enahanda tullafgift, 80 öre per kilogram, hemställer Utskottet,

9:o) att Friherre Klinckowströms motion i denna del icke måtte vinna Riksdagens bifall.

Af *Glas* äro i gällande tulltaxa ofolierade, slipade och polerade fönster- och spegelglas belagda med en tullsats per kilogram af 15 öre för dimensioner af till och med $\frac{1}{2}$ qv.-m. yta samt 25 öre för större dimensioner, hvarjemte i tull för folierade dylika skall efter enahanda dimensioner erläggas 25 och 40 öre för 1 kilogram.

Glas.

Friherre *Klinckowström* yrkar, i motionen N:o 18, att tullen må bestämmas för de ofolierade, slipade och polerade af t. o. m. $\frac{1}{2}$ qv.-m. yta till 23 öre, för dylika af större dimensioner till 35 öre och för folierade till 47 öre, allt för 1 kilogram.

De nuvarande tullsatserna å ifrågavarande artiklar föreslogos af senaste tullkomitén efter en noggrann utredning af de omständigheter, hvilka härutinnan borde verka bestämmande, hvilken utredning återfinnes i dess betänkande. Något bevis att deras inbördes förhållande vore mindre lämpligt har icke blifvit åvägabragt, och icke heller kan Utskottet finna dem i allmänhet mindre höga, än som må anses skäligt.

Utskottet hemställer alltså,

10:o) att Friherre Klinckowströms ifrågavarande yrkande icke må af Riksdagen bifallas.

Af *Hudar* och *Skinn*, beredda, äro sulläder och bindsulläder samt hvitgarfvade (alunerade) äfvensom sämskade hudar och skinn enligt gällande taxa underkastade en införselstull af 15 öre för 1 kilogram.

Hudar och Skinn.

I tvenne motioner, afgifna den ena inom Första Kammaren (N:o 24) af Herrar *Bexell* och *Söderberg*, den andra inom Andra Kammaren (N:o 77) af Herr *F. G. Sandwall*, med hvilken Herrar *A. E. Petersson* och *Chr. Aug. Ekeborgh* instämt, yrkas, att denna tull måtte höjas till 24 öre per kilogram, eller det högsta belopp, som vår med Frankrike ingångna handelstraktat medgifver.

Såsom stöd härför anföra motionärerne, att bedrifvandet af läder-

tillverkning inom vårt land blifvit i hög grad försvåradt genom den successiva nedsättning af tullen å nämnda slag af läder, som egt rum under senaste årtionden. Deraf hade nemligen härrört en ökad införsel af billiga men också dåliga lädervaror. Efter att år 1876 hafva höjt sig till omkring 1½ million eller dubbelt så mycket som nästföregående års, hade mängden af införda sådana varor sedermera år ifrån år stigit, så att den år 1882 uppgått till mer än 2 millioner kilogram. I samma mån hade den inhemska tillverkningen gått tillbaka. Öfver allt i städerna, ej mindre än på landsbygden, hade dyrbara fabriksanläggningar för sullädersberedning måst nedläggas eller ombyta verksamhet och sysselsätta sig med annan läderberedning, och stora förluster hade vållats tillverkarne, på samma gång som stora skaror af arbetare nödgats lemna landet för att söka anställning i utlandet, företrädesvis i Nordamerika, hvarifrån just den svåraste konkurrensen egt rum. De särskilda förhållanden, som för sistnämnda land gjort det möjligt att nedtrycka den europeiska lädermarknaden genom ett oerhördt billigt, men ofta till ytterlighet illa beredt fabrikat, vore nu temligen allmänt kända. Man hade i de flesta länder varit angelägen att genom förut bestående tullsatsers höjande i någon mån sätta en gräns för den förstörelse, som de nordamerikanska produkterna hotade att tillfoga den egna tillverkningen. Endast i vårt land hade alla sträfvanden i sådan riktning hittills misslyckats, säkerligen emedan man icke haft inom representationen tillräckligt stadgad öfvertygelse om sådan åtgärds behöflighet. För närvarande, och så länge den med Frankrike afslutade handelstraktaten förblefve gällande, vore det visserligen icke möjligt att här för ifrågavarande artikel få lika tull som den i Tyskland och Danmark. Men åtminstone borde densamma bringas i öfverensstämmelse med den i Norge fastställda.

En redogörelse för senare tidens tullagstiftning i Sverige rörande ifrågavarande industri synes Utskottet egnadt att gifva vid handen, att statsmakterna i afseende å denna iakttagit den omtanke och vårdnad, densamma med hänsyn till dess stora betydelse för landet kunnat anses förtjena. Tullsatserna å den beredda varan hafva endast småningom minskats, och samtidigt dermed hafva införselsafgifterna för så väl oberedda hudar som andra till garfverihandteringen hörande beredningsämnen nedsatts samt slutligen helt och hållet borttagits.

I 1857 års tulltaxa blef, jemte det tullen å sulläder med flera beredda, till pelsverk ej hänförliga slag af hudar, såsom utgörande en vigtig förnödenhetsvara, minskades till 25 öre skålpundet, införselsafgiften å råämnet, eller oberedda hudar af alla slag, betydligt nedsatt. Ut

1860 och 1863 årens tulltaxor skedde uti dessa afgifter icke någon förändring; men år 1865 blef med anledning af den då afslutade handels-traktaten med Frankrike tullen å sulläder och bindsulläder nedsatt till 15 öre skålpundet, medan samtidigt råa, oberedda hudar förklarades tullfria, hvarjemte bestämdes, att tullafgiften å sulläder jemte andra i samma rubrik upptagna ladersorter skulle 1868 ytterligare nedsättas till 10 öre. 1865 års tullkomité, på hvars tillstyrkan senast omförmälda tullnedsättningar egde rum, yttrar härom uti sitt förslag till ny tulltaxa, att komiterade vid sammaställning af erhållna uppgifter funnit parti-priset för sulläder samt hvitgarfvade hudar, oförtullade, icke kunna öfver hufvud antagas utgöra mera än 1 riksdaler per skålpund å det förra slaget och å det senare något mindre. Komiterade hade vidare af erhållna upplysningar ansett sig kunna med någorlunda visshet draga den slutsats, att tillverkningskostnaden icke uppginge till eller åtminstone ej öfverstege hälften af hela varuvärdet; och ansåge komiterade vid sådant förhållande, och då behöfliga garfännen redan förut vore befriade från införselstull, så att, efter medgifvande af tullfrihet för de oberedda hudarna, garfverihandteringen icke skäligen kunde ega anspråk på skydd å mera än kostnaden för beredningen, en tullsats af 10 öre för skålpundet vara i allmänhet tillräcklig, men hemstälde likväl af anförda skäl, att tullen måtte till en början nedsättas endast till 15, men från och med 1868 utgå med 10 öre per skålpund.

Vid 1875 års riksdag väcktes motion om borttagande af tullen å sulläder och bindsulläder. Dåvarande Bevillnings-Utskott yttrar i der-öfver afgifvet betänkande, att, då af tillgängliga statistiska uppgifter inhemtades, huruledes Norge, oaktadt en införselstull motsvarande endast 5,68 öre per svenskt skålpund, kunnat icke blott tillverka sulläder och bindsulläder för eget behof utan ock utföra högst betydliga kvantiteter deraf till Sverige, funne Utskottet den dåvarande tullsatsen å dylikt läder kunna utan men för den inhemska tillverkningen nedsättas till 6 öre skålpundet; och ansåge Utskottet än mindre betänklighet möta mot en tullnedsättning till enahanda belopp å hvitgarfvade eller alunerade hudar och skinn. Hvad Utskottet sålunda föreslagit blef af Riksdagen godkändt, hvaremot af Utskottet likaledes gjord hemställan om nedsättning af tullen å till samma afdelning hörande hudar och skinn, andra slag — dertill bland annat räknades smorläder och vaxläder — från 20 öre till 15 öre icke vann Riksdagens bifall.

Vid 1879 års riksdag förekommo i tvenne motioner yrkanden om förhöjning af importtullen å sulläder. I anledning häraf lemnade Bevillnings-Utskottet en statistisk utredning, omfattande åren 1868—1877,

rörande läderindustriens tillstånd. Af denna utredning ansåg sig Utskottet kunna med fog draga den slutsats, att frihandels grundsatser, på det sätt dessa blifvit i fråga om läderindustrien inom vårt land tillämpade, varit för denna industris utveckling helsobringande. Detta påstående ansåg Utskottet ingalunda jäfvas deraf, att importen af amerikanskt sulläder med anledning af i Amerika upptäckta billigare beredningsämnen och garfningsmetoder med år 1876 i betydlig grad tilltagit, under det den inhemska läderproduktionen samtidigt minskats. De svårigheter, hvarför den svenska läderfabrikationen varit och ännu vore utsatt, vore dock af det slag, att hvarje industri vid någon tidpunkt varit eller måste blifva därför utsatt. Hvarje förbättring eller förenkling i arbetsmetod eller upptäckt af kraftigare och ändamålsenligare maskiner, billigare berednings- eller råämnena, med ett ord hvarje upptäckt, som verkade derhän, att billigare eller bättre varor än förut kunde derigenom åstadkommas, medförde äfven svårigheter och olägenheter för de producenter, som icke ville eller kunde göra sig den gjorda upptäckten till godo. Att genom tullar vilja skydda en industri mot sådan konkurrens, som med anledning häraf kunde uppstå, vore att döma densamma att alltid förblifva på en låg och outvecklade ståndpunkt och skulle dessutom i längden ej låta sig göra, åtminstone icke utan alltjemt förhöjda tullar. Obilligheten af ett sådant förfaringssätt emot konsumenterna behöfde ej påvisas, särdeles om den vara, hvarom fråga vore, utgjorde en allmän förnödenhetsartikel.

Enligt de rörande den ömsesidiga handeln mellan de förenade rikena gällande bestämmelser, yttrade Utskottet vidare, finge läder af alla slag, som inom Norge tillverkats, tullfritt hit införas. Ett särskildt beaktansvärdt förhållande vore, att under det 1876, då införseln af amerikanskt läder i största kvantiteter egde rum och svenska läderfabrikerna märkbart minskade sin produktion, importen från Norge samtidigt ökades, så att, då år 1875 från sistnämnda land hit infördes 616,513 skålpund beredda, till pelsverk ej hänförliga, hudar och skinn, importen 1876 steg till 888,550 skålpund och 1877 belöpte sig till 752,755 skålpund. Det visade sig häraf, att den norska läderindustrien, oaktadt införselstullen å sulläder i Norge endast utgjorde 5,68 öre per skålpund, ganska väl kunnat, till och med på främmande marknad, konkurrera med det amerikanska sullädet.

Hvad beträffade den dåliga beskaffenheten hos det amerikanska lädret, hvarigenom dess större prisbillighet i förhållande till det inhemska fabrikatet skulle uppvägas, hade Utskottet i strid häremot erhållit trovärdiga uppgifter derom, att icke blott det amerikanska hemlockslädet

i visst afseende egde bestämdt företräde framför det svenska sullädet, utan ock att de bättre sorterna af hemlockslädet i allmänhet vore det svenska öfverlägsna. Huru som helst dermed, låge det helt och hållet utom tullagstiftningens uppgift att utöfva något inflytande på konsumentens valfrihet, likasom det ju stode i uppenbar strid mot rimliga beskattningsgrunder att i en förbrukningsartikels förmenta eller verkliga underlägsenhet söka grunden för en ökad beskattning.

En förhöjning af tullen å sulläder till 12 öre skålpundet, såsom ene motionären förordat, skulle dessutom, förklarade slutligen Utskottet, äfven med antagande att produktionskostnaderna för svenskt läder sedan 1876 i någon mån minskats, icke komma att utgöra hinder för fortsatt import af amerikanskt läder af ifrågavarande slag. Enda resultatet af en sådan tullförhöjning blefve ett i samma mån förhöjdt pris å detta billigare sulläder, utan att därför hvarken den inhemska fabrikanten blefve utsatt för mindre konkurrens, eller konsumenten erhöle bättre vara. En tullafgift af 25 öre per skålpund, såsom den andre motionären föreslagit, skulle må hända i någon mån komma att inskränka importen af amerikanskt sulläder, men förutom alla de skäl, som i allmänhet talade emot en förhöjning af priset å en allmän nödvändighetsvara, kunde deremot i förevarande fall särskildt anföras, att, då Norge egde att tullfritt hit införa derstädes tillverkadtt sulläder, en förhöjning af tullen för nämnda vara skulle blifva ett ytterligare premium för de norske läderfabrikanterne och således ingalunda komma den inhemska produktionen uteslutande till gagn.

Utskottet hemställde därför om afslag å motionerna; och blef denna hemställan af Riksdagen bifallen.

I Kongl. Maj:ts proposition till 1880 års Riksdag, angående antagande af ny tulltaxa med tullsater beräknade efter det metriska mått- och vigtsystemet, föreslogs att dåvarande tullsats å ifrågavarande slag af läder, 6 öre per skålpund, måtte utbytas mot 14 öre per kilogram. För vinnande af större lätthet och beqvämlighet vid förtullningen hemställde Bevillnings-Utskottet, att densamma måtte sättas till 15 öre per kilogram, hvilket ock blef Riksdagens beslut.

Vid 1882 års riksdag yrkades af en enskild motionär, under hänvisning till hvad af åtskilliga reservanter inom senaste tullkomitén blifvit anfördt, att tullsatsen å sulläder och bindsulläder måtte bestämmas till 24 öre per kilogram. Motionen afslogs af Riksdagen på hemställan af dåvarande Bevillnings-Utskott, som till stöd därför anförde:

»Införseln af sulläder har onekligen sedan medlet af sistförflutna årtionde i hög grad tillvuxit. Under det nemligen denna införsel år

1875 utgjorde 1,662,050 skålpund, uppgick den år 1880 till 3,959,585 skålpund. Samtidigt har värdet af den inhemska tillverkningen nedgått från 3,522,171 kronor år 1874 till 1,631,143 kronor år 1880. Till en icke ringa grad torde emellertid detta förhållande vara beroende på de tryckta affärsförhållanden, som under senare hälften af 1870-talet inträdde i Nordamerikas Förenta Stater. Häraf framkallades nemligen en stegrad export, äfven till mindre lönande pris, af amerikanskt sulläder. Men oafsedt detta har det icke synts Utskottet vara med rättvisa och billighet öfverensstämmande att, till fördel för ett antal större eller mindre garfverier, fördyra en vara, som uteslutande användes i och för tillverkningen af beklädnadsartiklar, hvilka i vårt klimat ovedersägligen äro att hänföra till de oundgängliga förnödenhetsvarorna.»

Då nu åter den frågan framställt sig, huru vida skäl förefinnas att öfvergifva den väg, hvarpå Riksdagen i mer än 25 år, utan afbrott, men med försigtighet, framgått, och medelst förhöjda tullar öka priset å en artikel, som icke ens den fattigaste kan undvara, har Utskottet funnit sig böra till ledning för omdömet lemna en fortsatt utredning af läderindustriens tillstånd i vårt land från den tid, intill hvilken dylik utredning redan finnes tillgänglig i 1879 års Bevillnings-Utskotts ofvanberörda betänkande.

Under ifrågavarande tid utgjorde, enligt Kommerskollegii berättelser om Sveriges utrikes handel och sjöfart, införselu af beredda, till pelsverk ej hänförliga hudar och skinn:

af sulläder samt hvitgarfvade och sämskade hudar:

år 1878	1,514,963 kilogram.
» 1879	1,540,451 »
» 1880	1,683,125 »
» 1881	1,611,955 »
» 1882	2,065,773 »
» 1883	1,988,656 »

andra slag:

år 1878	127,304 kilogram.
» 1879	131,300 »
» 1880	162,845 »
» 1881	175,385 »
» 1882	193,838 »
» 1883	221,559 »

I dessa siffror ingick införseln från Norge med följande belopp:
af sulläder:

år 1878	191,580	kilogram.
» 1879	120,302	»
» 1880	136,862	»
» 1881	141,767	»
» 1882	164,842	»
» 1883	199,663	»

andra slag:

år 1878	377	kilogram.
» 1879	1,686	»
» 1880	2,739	»
» 1881	12,871	»
» 1882	4,504	»
» 1883	2,180	» ;

hvarjemte införseln från Storbritannien — antagligen till allra största delen amerikansk vara — uppgick till:

af sulläder:

år 1878	929,776	kilogram.
» 1879	1,169,121	»
» 1880	1,240,743	»
» 1881	1,185,027	»
» 1882	1,418,390	»
» 1883	1,326,137	»

andra slag:

år 1878	5,075	kilogram.
» 1879	2,735	»
» 1880	5,634	»
» 1881	7,918	»
» 1882	5,290	»
» 1883	8,407	»

Utförseln har utgjort:

af sulläder:

år 1878	13,063	kilogram.
» 1879	13,772	»
» 1880	7,869	»

år 1881	15,690 kilogram.
» 1882	5,799 »
» 1883	3,754 »
andra slag:		
år 1878	7,372 kilogram.
» 1879	7,563 »
» 1880	8,047 »
» 1881	4,168 »
» 1882	2,458 »
» 1883	4,941 »

Af bilagorna till Kommerskollegii underdåniga berättelser angående fabriker och manufakturer för ifrågavarande år inhemtas vidare följande:

Antalet läderfabriker, i gång varande eller icke, samt tillverkningsvärdet vid samma fabriker utgjorde:

år	Antal fabriker		Tillverkningsvärde.
	i gång.	ej i gång.	
år 1878	676 st.	19 st.	5,418,939 Kr.
» 1879	665 »	19 »	4,948,035 »
» 1880	654 »	26 »	4,788,689 »
» 1881	667 »	21 »	5,215,978 »
» 1882	671 »	16 »	5,384,082 »
» 1883	663 »	17 »	5,228,884 »

De tillverkade kvantiteterna och dessas värde utgjorde:
sulläder:

år	skålp.	st.	värde.
	år 1878	1,472,454	2,728
» 1879	1,041,909	3,147	1,399,092 »
» 1880	1,271,224	2,395	1,631,143 »
» 1881	1,207,491	2,134	1,545,106 »
» 1882	1,506,744	2,830	1,910,677 »
» 1883	1,233,147	1,392	1,577,737 »

smorläder:

år 1878	665,345	2,899	920,029 Kr.
» 1879	667,544	3,674	926,800 »
» 1880	616,334	2,679	815,915 »
» 1881	554,840	3,777	775,013 »
» 1882	580,161	3,766	811,467 »
» 1883	490,651	1,660	634,190 »

skinn:

	skålp.	st.	värde.
år 1878	54,568	170,365	423,112 Kr.
» 1879	78,421	130,760	416,608 »
» 1880	87,874	108,226	392,154 »
» 1881	86,966	96,021	345,202 »
» 1882	40,523	124,235	320,187 »
» 1883	46,514	121,875	348,693 »

diverse hudar och skinn:

år 1878	977,376	351,650	2,116,941 Kr.
» 1879	893,538	381,975	2,205,535 »
» 1880	894,633	394,019	1,949,477 »
» 1881	905,410	437,830	2,550,657 »
» 1882	920,605	391,558	2,341,751 »
» 1883	1,154,907	338,375	2,668,264 »

Antalet garfvare utgjorde:

	i städer och köpingar:		på landet:	
	handverkare.	arbetare.	handverkare.	arbetare.
år 1878	146	439	149	167
» 1879	158	430	145	150
» 1880	159	463	152	176
» 1881	162	540	164	191
» 1882	163	560	197	251
» 1883	144	432	183	172

Antalet egare eller innehafvare af läderfabriker utgjorde:

år 1878	687
» 1879	665
» 1880	653
» 1881	674
» 1882	672
» 1883	671

Vid läderfabriker anstälde arbetare utgjorde:

år 1878	1,729
» 1879	1,675
» 1880	1,678
» 1881	1,769
» 1882	1,765
» 1883	1,651

Ehuruväl, såsom af förestående redogörelse framgår, införseln af läder åtminstone de senaste åren stigit i en ganska väsentlig grad, och om än samma redogörelse äfven i öfrigt på en och annan punkt utvisar ett mindre gynnsamt resultat, synes den dock i det stora hela icke vara egnad att bekräfta hvad motionärerne andragit beträffande vår läderindustris genomgående betryck. Att denna industri har att kämpa med afsevärda svårigheter vill Utskottet visserligen icke förneka, men lika litet som vid de föregående tillfällen, då förslag i samma syfte förelegat, tror Utskottet dessa vara af den art och betydelse, att de böra föranleda ett förhöjdt tullskydd, hvaremot Utskottet håller före, att — oafsedt allt hvad ur allmänna synpunkter och särskildt med hänsyn till konsumenternas anspråk är att mot en sådan åtgärd anmärka — bifall till yrkandet om dylikt skydd icke ens för lädertillverkningen sjelf skulle lända till verkligt och varaktigt gagn. I förra hänseendet kan Utskottet, med erinran om huruledes våra garfvare hafva alla sina råämnen tullfria, icke annat än finna hvad derutinnan yttrats i Utskottets betänkanden vid 1879 och 1882 årens riksdagar äfven under nuvarande förhållanden till allra största delen fortfarande ega tillämplighet. I senare hänseendet åter vill Utskottet framhålla, att, då en industri under en längre följd af år inrättat sig på grundvalen af en oförändrad tullagstiftning och fogat sin tillverknings art och mängd efter de förhållanden, som denna lagstiftning medgifver, det svårigen kan anses välbetänkt att förrycka denna utveckling medelst införandet af en tullförhöjning, hvars blifvande varaktighet icke kan beräknas och som, derest en förändrad uppfattning inom kort skulle föranleda återgång till den lägre tullsatsen, endast skulle medföra missräkningar och betydande förluster. Fördyrandet af ifrågavarande artikel skulle för öfrigt vara menligt icke blott för den stora allmänheten, utan ock för andra näringsgrenar, i synnerhet skomakeriyrket. Hvad särskildt förhållandet till Norge angår, anser Utskottet, att, om läderindustrien derstädes i följd af skedd förhöjning af lädertullen nu mera må anses arbeta under än gynsammare förhållanden än förr, desto större anledning synes vara att befara, att en förhöjd tullsats hos oss å samma vara skulle ytterligare föröka den tullfria införseln från detta land, hvarigenom hvarken den svenska läderindustrien vunne det förväntade högre skyddet, eller den svenska statskassan bereddes den af tullförhöjningen eljest möjligan påräknade tillökning i dess inkomster.

På grund af det anförda hemställer Utskottet,

11:o) att motionärernes ifrågavarande yrkanden måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Rubriken *Pelsverk* har i tulltaxan följande lydelse:

Hudar och Skinn.

»Pelsverk:

oberedda:

Kr. öre.

get-, ren-, sjel-, elg-, hjort-, känguru-, rådjurs-, har- samt får- och lamskinn, med undantag af grå krimiska och äkta kalmuck			<i>fria.</i>
bäfver-, hiller-, kinkilla-, mård-, närts-, sobel-, svarträf- och blåräf- samt utter-.....	1 kilogram	2:	40.
andra slag	1)	— 50.

beredda:

lösa eller hopsydda:

get-, ren-, sjel-, elg-, hjort-, känguru-, rådjurs-, har- samt får- och lamskinn, med undantag af grå krimiska och äkta kalmuck...	1 kilogram	—	25.
alla andra slag; förtullas lika med samma slag, oberedda, med tillägg af 20 procent;			
fullfärdiga persedlar med pelsverk till öfvertyg, såsom skinnpelsar, muffar, kragar m. m.; förtullas lika med pelsverket, beredt, hvaraf de bestå, med tillägg af 20 procent.»			

I sin inom Andra Kammaren afgifna motion, N:o 62, anför Herr *Wilhelm Carlson*, att vår nuvarande tulltaxa i flera afseenden icke vore så upprättad, att den underlättade åtkomsten af för förädling härstädes afsedda råvaror, utan att tvärtom skilnaden i tullsats mellan råvaror och förädlade eller fullfärdiga persedlar vore så liten, att utländske fabrikanter med stor lätthet införde sina alster i riket och sålunda utträngde den svenske fabrikanten ur marknaden. Ett exempel härå vore rubriken »Pelsverk». För pelsverk af bäfver, hiller, kinkilla, mård, närts, sobel, svarträf och blåräf samt utter vore tullen 2 kronor 40 öre per kilogram å de oberedda, hvilken tullsats för de beredda förhöjdes med endast 20 procent. Nu hände, att vid beredning af dessa skinn en stor del bortfölle, såsom läggjar, hufvuden, ljumskar och en del å

huden qvarsittande kött, hvarigenom vigten så betydligt förändrades, att skinnet, beredt, vägde 40 å 50 procent mindre än det oberedda, och sålunda hade den oberedda varan, råvaran, blifvit 20 å 30 procent dyrare i tull än den färdiga varan. Under sådana förhållanden vore det knappast möjligt för våra svenske bundtmakare att införskrifva oberedda pelsverk och täfla med utländska varor i den svenska marknaden och ännu omöjligare att tänka på någon export. På grund häraf föreslår motionären, att råa, oberedda skinn af ofvan uppräknade slag måtte åsättas en tull af endast 50 öre per kilogram, samt beredda skinn af samma slag en tull af 20 procent af fakturavärdet.

Efter hvad Utskottet vid behandling af förevarande motion varit i tillfälle att inhemta, äro de yrkesidkare, hvilkas fördel motionen afser att främja, visserligen med motionären ense i fråga om underkännande af tulltaxans nuvarande bestämmelser i hithörande ämnen, men deremot ingalunda tillfredsställda af de i motionen framställda förslag, utom deri att äfven de önska tillämpning af värdetullar så väl å beredda, lösa och hopsyddade pelsverk som å deraf tillverkade fullfärdiga persedlar.

Emot denna åsigt åter, huru teoretiskt riktig den än kan synas, måste Utskottet uttala de allvarligaste betänkligheter, grundade på långvarig erfarenhet så väl i vårt eget land som annorstädes, der på samma åsigt grundade tullsystem mer och mer blifvit öfvergifna.

Hvad deremot beträffar förhållandet mellan tullsatserna för oberedda, beredda, halffärdiga och fullfärdiga pelsverk, har Utskottet väl funnit hvad motionären och sakkunnige inom Utskottet anfört vara af beskaffenhet att föranleda tvekan, huruvida detsamma är för närvarande i vår tulltaxa rätt iakttaget; men då det icke varit Utskottet möjligt att derutinnan förskaffa sig en fullständig utredning, och en sådan lättast torde kunna vinnas, i fall vederbörande industriidkare i underdånighet fästa Kongl. Maj:ts uppmärksamhet å detta ämne, hemställer Utskottet,

12:o) att Herr Carlsons förevarande förslag må af Riksdagen lemnas utan afseende.

*Jern och
Stål.*

I motionen N:o 106 inom Andra Kammaren har Herr *J. Larsson* i Nordmarkshyttan, med hvilken Herrar *G. O. Tundal*, *Lars Andersson*, *C. H. Lundström* och *J. B. Unger* instämt, anfört, huru som för en af vårt lands mest betydande näringsgrenar, jernhandteringen, ställningen under senare tiden blifvit allt mer försvårad, hvartill orsaken enligt den allmänna meningen inom landet vore att söka i den omständigheten, att nu gällande tullagstiftning stadgade dels fullständig tullfrihet och

dels en orimligt låg tullbeskattning för många slags hit införda främmande jerneffekter, hvilka alltid varit och fortfarande vore föremål för inhemsk tillverkning. Idkare af jernhandtering här i landet hade också temligen enstämmigt och med mycken styrka vid flera tillfällen framhållit, att för dem en täflan under sådana förhållanden med andra länders oftast sänre och derföre billigare tillverkningar blifvit en omöjlighet, i synnerhet sedan numera Tyskland och Ryssland, likasom Frankrike alltid förut, stängt oss ute från sina marknader genom höjda tullar och våra tillverkare sålunda mera än förr vore hänvisade till landets egen marknad. Det låge i öppen dag, att under sådana omständigheter införseln af allehanda jernvaror skulle, huru jernrikt vårt land än vore, varda en nödvändighet, sedan ett flertal af landets jernbruk måst i brist på afsättning för sina produkter nedlägga sin verksamhet.

Emot en tull äfven på gröfre jernarbeten hade ofta blifvit invändt, att skada derigenom skulle tillfogas alla dem, hvilka för mångfaldiga behof önskade tillgång på billigare jernvaror. Detta strede dock helt och hållet mot den erfarenhet, som vunnits både i Frankrike och Nordamerika samt nu senast i Tyskland och Ryssland. Der hade tvärt om, efter vidtagen höjning af jerntullarne, inträffat, att genom den här af väckta täflan inom landet så väl tillverkningarne blifvit bättre som ock prisen för förbrukarne betydligt jemnare och i många fall billigare än förut.

Det syntes derföre, för att åt våra egna tillverkare af jerneffekter vinna åtminstone någon reciprocitet gent emot främmande länders, vara skäl att dels i viss mån inskränka antalet af de nu såsom tullfria upptagna varor af *Jern* och *Stål*, dels äfven för några andra dylika artiklar stadga någon förhöjning i nu gällande tulltaxa.

Motionären föreslår derför att för nedan angifna effekter måtte beslutas följande tullsatser:

		Kr. öre.
För jern- och stålgöten samt smältstycken	1 kilogram	—: 1.
» valsade eller smidda stänger, utan afseende på genomskärningens form, balk-, hörn- och annat till jernvägsskenor ej hänförligt s. k. façonjern inbegripet	1 »	—: 2.
» till jernvägsskenor ej hänförliga muttrar, skruvar och naglar af 12 mm. eller deröfver i diameter	1 »	—: 2.
» valsade eller smidda plåtar, med eller utan öfverdrag af zink, tenn eller bly, samt utan		

vidare bearbetning, än att de äro böjda eller med hål försedda, äfvensom plåtar af 3 mm. tjocklek eller deröfver, mer eller mindre bearbetade, samt andra ämnen för vidare bearbetning	1 kilogram	—	3.
För ankare, draggar, kettingar och kedjor, hvori länkjernet har en diameter af 6 mm. eller deröfver, kettingstoppare, kettingskrokar och skeppsknä	1	»	—: 3.
» spik af 45 mm. längd och deröfver.....	1	»	: 4.
» spik af mindre längd än 45 mm. samt nubbs och trådstift	1	»	—: 18.
» gjutna balkar, kolonner, lyktstolpar, staket, grafvårdar, eldstadsroster, hållar, lod och vigter	100	»	1: 50.
» spisar, ugnar och kaminer samt gjutna, icke emaljerade, glaserade eller förtenta grytor, pannor och mortlar.....	100	»	2: 50.
» kassaskåp, kassakistor, sängar.....	100	kr:s värde	15: —

Af de sålunda i motionen afsedda effekter är enligt gällande tulltaxa spik af 45 millimeters längd eller deröfver belagd med 3 öres, spik af mindre längd än 45 millimeter samt nubbs och trådstift med 15 öres, gjutna balkar, kolonner, lyktstolpar, staket, grafvårdar, eldstadsroster, hållar, lod och vigter med 1 öres, äfvensom spisar, ugnar och kaminer, samt gjutna, icke emaljerade, glaserade eller förtenta grytor, pannor och mortlar med 2 öres tull, allt för 1 kilogram, hvarjemte för kassakistor, kassaskåp och sängar är stadgad införselstull 10 kronor för 100 kronors värde. Deremot äro samtliga öfriga omförmälda artiklar tullfria.

Införseln af jern- och stålgöten, smältstycken samt stångjern och dermed jemförliga slag är, såsom bekant, försvinnande liten i jemförelse med vår storartade utförsel af samma artiklar, och i följd af det sätt, hvarpå prissättningen för jernet å verdensmarknaden försiggår, skulle den föreslagna tullen derå näppeligen leda till något nämnvärdt gagn för vår jernindustri. Å andra sidan skulle det för den stora allmänheten vara ganska menligt, likasom ur statsekonomisk synpunkt en uppenbar misshushållning, om man för sådana ändamål, i fråga om hvilka det billigare engelska jernet är fullt tjenligt, nödgades använda finare och dyrare svensk vara. Införandet af en dylik tull kan Utskottet därför icke förorda.

Hvad beträffar de återstående, i motionen afsedda, till manufakturvaror härförliga jern- och stålartiklar, kunde visserligen de föreslagna tullsatserna synas bereda de inhemska tillverkarne en fördel, ehuru icke heller denna utan uppoffring för konsumtionen och de mångfaldiga andra industriella intressen, som af tullbeskattningen finge vidkännas uppoffring. Säkerligen blefve ock den för tillverkarne afsedda fördel mera skenbar än verklig, då äfven af de gröfre manufakturvaror, om hvilka här är fråga, utförseln är ganska betydlig, och den enligt motionärens förslag skyddade inhemska tillverkningen, såsom han sjelf antagit, snart skulle genom konkurrensen inom landet nedtrycka de till en början förväntade högre försäljningsprisen.

På grund af det anförda och då, hvad angår kassakistor och sän- gar, en förhöjning af tullsatsen å sådana skulle strida mot innehållet af vår med Frankrike ingångna handelstraktat, hemställer Utskottet,

13:o) att Herr J. Larssons m. fl:s förevarande motion må af Riksdagen lemnas utan afseende.

För artikeln *Kakao* bestämmer gällande taxa en tullsats af 30 öre, samt för Chokolad 50 öre för 1 kilogram, utan att dervid afdrag i vigten medgifves för askar, papper eller dylikt omslag. Malen och rifven kakao åter skall tullbehandlas lika med chokolad.

Kakao.

I en till Kongl. Maj:t ingifven ansökning har handelsbolaget Axel Bergmark & C:o i Göteborg — under erinran att vår tullagstiftning under de senaste årtiondena allt mer gått i riktning att borttaga eller åtminstone i betydlig mån nedsätta tullafgifterna på sådana varor, hvilka utgjorde oundgängliga eller åtminstone i nämnvärd grad använda födoämnen — framhållit, hurusom chokolad vore af den betydelse såsom näringsmedel, att dess större användning inom riket borde medelst tullindringar befordras. Den på hemställan af senaste tullkomitén gjorda nedsättning i tullen å denna artikel till dess nuvarande belopp hade emellertid, hvad malen och rifven kakao beträffade, icke medfört det åsyftade resultatet, hvilket berodde på stadgandet att vid beräkning af tullafgiften afdrag för omslag icke medgäfves. Derigenom att chokolad och pulveriserad kakao, som i förtullningshänseende behandlades lika med chokolad, i följd af varans beskaffenhet måste forslas uti ett solidt och mången gång tungt omslag, fördyrades nemligen tullen öfver höfvan. Under sista tiden hade en myckenhet införd pulverkakao förvarats i burkar af bleck. För utrönande af förhållandet i vigten mellan sjelfva varan och emballaget hade sökandena låtit å Göteborgs packhus afväga ett parti i bleckburkar af olika storlek förvarad pulverkakao,

hvarom officiellt intyg var ansökningen bilagdt; hvarjemte företeddes dylikt intyg derom, att endast för emballagen till år 1884 af sökanden infördt kakaopulver måst erläggas tull till belopp af mera än 3,000 kronor; och blefve följden häraf, att dylikt kakaopulver, i stället att få, såsom afsedt varit, en nedsatt införselstull, nu belastades med en från 70 öre till 75 å 80 öre förhöjd tullsats.

Då det finge anses omöjligt att med nu föreskrifna tullafgift åt kakaon gifva den större spridning, som vore önskelig, samt det syntes sökandena obilligt att nödgas erlægga en så hög tullafgift för tonkärlet utan värde, hemstälde sökandena i underdånighet, att Kongl. Maj:t måtte i nåder föranstalta derom, att antingen tullafgiften för pulverkakao måtte varda nedsatt, så att densamma, då i vigten inberäknades askar, papper och dylikt omslag, utginge med högst 33 öre för kilogram, eller ock afdrag medgäfvos för berörda omslag.

Öfver denna ansökning har Generaltullstyrelsen den 29 sistlidne Januari afgifvit infordradt utlåtande, hvori Styrelsen anført, att då i tulltaxan stadgande förekomme, att vid tullbehandling af viss vara afdrag i dess vikt ej medgäfvos för närmaste emballage, importörer af dylik vara, enligt hvad erfarenheten visat, i allmänhet visste tillse att för varans förpackning sådant material användes, att ej genom dess tyngd införselsafgiften för sjelfva varan måtte i någon afsevärd mån ökas, men, för den händelse Kongl. Maj:t emellertid skulle anse förvarande framställning förtjena afseende, hemställt, om icke densamma måtte öfverlemnas till Bevillnings-Utskottet; och hafva hithörande handlingar till Utskottet remitterats för den åtgärd, hvartill Utskottet kunde finna desamma föranleda.

Utskottet, som delar den af Generaltullstyrelsen uttalade uppfattning, har vid sådant förhållande ansett framställningen icke böra föranleda någon åtgärd, hvilket Utskottet endast

14:o) skolat hos Riksdagen anmäla.

Kanel m. m.

Kanel, Kanelknopp och Cassia lignea äro i gällande taxa åsatta en tull af 85 öre för 1 kilogram. I sin förevarande motion föreslår Friherre Klinckowström att denna måtte förhöjas till 1 krona 40 öre per kilogram.

Då den redan stadgade tullsatsen å ifrågavarande artiklar är så hög, att den kan anses uppgå till 70 å 80 procent af varuvärdet, hemställer Utskottet,

15:o) att Friherre Klinckowströms motion i denna del måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

I samma motion yrkas att tullsatsen å *Kapris* måtte höjas från 50 öre till 80 öre för 1 kilogram.

Kapris.

Äfven denna artikel måste medelst dess nuvarande, år 1882 förhöjda tullsats, hvilken utgår efter bruttovigten, anses redan vara ganska högt beskattad, helst den i hithörande afseenden är närmast jemförlig med konserver, för hvilka tullen utgår med allenast 30 öre per kilogram.

Utskottet hemställer därför,

16:o) att Friherre Klinckowströms ifrågavarande yrkande icke heller må af Riksdagen bifallas.

Under rubriken: *Kautschuk*, vulkaniserad eller icke, samt *Gutta percha* *Kautschuk.* arbetad, förekommer i tulltaxan ett så lydande moment:

»rör, slangar och buffers *fria.*»

För sådana hithörande artiklar, som ej i taxan äro specificerade, och hvilka ej äro hänförliga till maskinerier, redskap och verktyg eller delar deraf, skall erläggas en tull af 1 krona för 1 kilogram.

I sin inom Andra Kammaren afgifna motion, N:o 102, anför Herr *U. J. Grafström*, utom annat, hvartill Utskottet nedan återkommer, att, ehuru enligt det ofvan anförda momentet buffers vore fria, dock vid import af s. k. *hofbuffers* för hästar tull måste erläggas såsom för *kautschuk*, andra slag, ej specificerade, med 1 krona för 1 kilogram. Då nu, enligt motionären lemnad uppgift, trenne *hofbuffers* vägde 1 kilogram, utgjorde tullen för hvarje sådan omkring 33 öre, hvilket syntes motionären vara en alltför hög tull för en för hästars vård och skydd så nyttig, här i landet ännu icke tillverkad artikel. Motionären, som ansåge att sådana *hofbuffers* borde få tullfritt införas, hemställer därför, att ifrågavarande moment i tulltaxan måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»rör, slangar, buffers och *hofbuffers* *fria.*»

Utskottet har i afseende å ifrågavarande artikel inhemtat: att ändamålet med så kallade *hofbuffers* är det af motionären antydda; att varan hittills tillverkats allenast af en tysk fabrikant, som derå eger patent; att härvarande försäljningspris å en uppsättning eller 4 stycken *hofbuffers* är 9 kronor; att dylika *hofbuffers* ega betydande varaktighet,

samt att varan ännu åtminstone föga kommit i bruk utom för dyrbarare lyxhästar.

I betraktande häraf, och då den å hofbuffers nu belöpande tullsatsen utgör allenast omkring 15 procent af värdet, finner sig Utskottet sakna anledning att understödja motionen i denna del; hemställande Utskottet följaktligen,

17:o) att Herr Grafströms ifrågavarande yrkande icke måtte vinna Riksdagens bifall.

Kaviar.

Friherre *Klinckowström* har i sin oftanämnda motion föreslagit, att tullen å *Kaviar* måtte höjas från sitt nuvarande belopp — 1 krona 80 öre för 1 kilogram — till 2 kronor 35 öre för samma vikt.

Den ifrågavarande tullsatsen, hvilken år 1880 bestämdes till högre belopp än derförut, och som tillämpas icke blott å de dyrbaraste slagen kaviar, utan ock å mycket billiga slag preparerad fiskrom, synes Utskottet snarare alltför hög än tvärt om, hvadan Utskottet hemställer,

18:o) att förslaget om ytterligare tullförhöjning å *Kaviar* måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Kollodium.

I sin ofvan närmare omförmälda motion angående förhöjning af tullen å æter m. m. förmäler Herr *S. Johnson* i Hvetlanda, att, om Sveriges apotekare ville vid inköp af æter kringgå lag och författning, sådant vore dem en lätt sak. I handeln förekomme ett nästan tullfritt tekniskt preparat, *Kollodium*, beredt af i syror preparerad bomull, hvilken sedan blifvit löst i æter och sprit. Nu låte det sig väl tänka att införskrifva ett mera æterhaltigt kollodium i stället för æter och sedan genom en mycket enkel distillation frånskilja ætern. Motionären föreslår därför, i sammanhang med sitt redan omhandlade förslag, att kollodium måtte i tulltaxan blifva hänfördt till æter.

Enligt gällande bestämmelser skall kollodium förtullas såsom kemiskt-tekniska preparater och följaktligen därför erläggas en tull af 5 kronor för 100 kronors värde.

Om än underslef af den art, motionären påvisat, äro tänkbara, lära de dock här lika väl som i liknande fall i allmänhet kunna medelst behörig tillsyn förebyggas; och då i öfrigt intet skäl föreligger att i afseende å förtullningen skilja kollodium från andra kemiskt-tekniska preparater, hemställer Utskottet,

19:o) att motionärens ifrågavarande yrkande icke må vinna Riksdagens bifall.

Leksaker af trä eller sammansatta ämnen, med eller utan betsnings, målning eller lackering, äro i taxan belagda med en införselstull af 1 krona 50 öre för 1 kilogram. Friherre *Klinckowström*, i sin förevarande motion, yrkar, att denna tull måtte höjas till 3 kronor 50 öre per kilogram.

Leksaker.

Den år 1882 högst betydligt förhöjda tullen å ifrågavarande artikel är redan i och för sig dryg, hvartill kommer att afdrag i vigten ej medgifves för askar, papper och dylikt omslag, i följd hvaraf den å varan belöpande tullafgift i sjelfva verket ofta stegras med 40 å 50 procent utöfver sitt nominella belopp. Vid sådant förhållande hemställer Utskottet,

20:o) att Friherre *Klinckowströms* förevarande yrkande icke måtte af Riksdagen bifallas.

I samma motion har föreslagits, att tullen å *Likör* måtte höjas från 1 krona 20 öre till 2 kronor, allt för 1 liter.

Likör.

Då tullen å denna vara är bestämd med hänsyn till gällande spritbeskattning och jemlikt handelstraktaten med Frankrike bör utan afseende å alkoholhalten förblifva likställd med den å vanlig ren alkohol belöpande, kan Utskottet, som redan afstyrkt ifrågasatt tullförhöjning å brännvin och sprit, icke heller förorda en sådan å *likör*; hvadan Utskottet hemställer,

21:o) att gällande tullsats å *Likör* bibehålles oförändrad.

I sin ifrågavarande motion föreslår Friherre *Klinckowström* vidare, att tullen å *Luktvatten*, alla slag, måtte höjas från dess nuvarande belopp, 1 krona för 1 kilogram, till 2 kronor för samma vigtt.

Luktvatten.

Utskottet finner den nu å *luktvatten* bestämda tullsats desto mindre böra förhöjas, som enligt taxan intet vigtafdrag medgifves för flaskorna, hvilka i anseende till sin ringa rymd ofta äro tyngre än sjelfva varan. Utskottet hemställer följaktligen,

22:o) att Friherre *Klinckowströms* motion jemväl i förevarande del måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Mandel.

Samme motionär yrkar ock, att tullen å *Mandel*, som för närvarande utgör 35 öre för 1 kilogram, måtte förhöjas till 40 öre för kilogram.

Då nu gällande tullsats är synnerligen hög, hemställer Utskottet,

23:o) att hvad Friherre Klinckowström i nu berörda hänseende yrkat icke heller måtte vinna Riksdagens bifall.

Masker.

Ytterligare har samme motionär begärt en tullförhöjning å *Masker* från 25 öre till 50 öre för 1 stycke.

Ifrågavarande artikel, eller åtminstone den öfvervägande delen deraf, kan i fråga om förtullningen anses närmast jemförlig med lackerade papp- och pappersarbeten. I betraktande häraf, och då emellertid den nyligen förhöjda tullen å masker redan är väsentligen drygare än den för sistnämnda vara bestämda, 60 öre per kilogram, hemställer Utskottet,

24:o) att gällande tullsats å *Masker* bibehålles oförändrad.

Musslor.

Jemväl å ätbara *Musslor*, för hvilka i gällande taxa bestämmes en tull af 5 öre för friska och 15 öre för insyltade eller saltade, allt för 1 kilogram, föreslår Friherre *Klinckowström* en tullförhöjning, beräknad till 10 öre för de förra och 20 öre för de senare, likaledes per kilogram.

De å ifrågavarande artiklar, af hvilka de friska intill 1880 åtnjöto tullfrihet, stadgade tullsatser äro desto högre, som i vigten inräknas icke blott musslornas skal, der dessa medfölja, utan ock kärhlen, hvori varan forslas. Utskottet hemställer därför,

25:o) att motionärens förslag om tullförhöjning å *Musslor* måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Oliver.

För *Oliver* utgöres enligt gällande taxa en införselstull af 25 öre för 1 kilogram. Friherre *Klinckowström* har yrkat, att denna tullsats må höjas till 40 öre per kilogram.

Då äfven tullsatsen å denna vara i följd af kärleus inbegripande i vigten är ganska hög, hemställer Utskottet,

26:o) att någon tullförhöjning å *Oliver* icke måtte ega rum.

Parfymner, ej specificerade, flaskors och omslags vigt inberäknad, draga för närvarande en tull af 1 krona för 1 kilogram. I Friherre *Klinckowströms* förevarande motion föreslås, att tullsatsen å denna vara måtte höjas till 4 kronor per kilogram. *Parfymner.*

Af enahanda skäl, som föranledt Utskottet att afstyrka ifrågasatt tullförhöjning å luktvatten, med hvilken artikel parfymner äro och böra vara i fråga om förtullningen likställda, hemställer Utskottet,

27:o) att äfven den å *Parfymner* nu bestämda tullsats måtte bibehållas oförändrad.

Gällande tulltaxa upptager för *Plommon*, hvarunder äfven *Brutneller* inbegripas, en tull af 20 öre för 1 kilogram. Säsom plommon tullbehandlas äfven *Sviskon*. Å dessa artiklar föreslår Friherre *Klinckowström* en till 30 öre per kilogram förhöjd tullsats. *Plommon
m. m.*

Då emellertid den redan bestämda tullen å nämnda, ganska allmänt förbrukade och säsom näringsmedel helsosamma artiklar redan, i synnerhet hvad *sviskon* beträffar, är mycket hög, hemställer Utskottet,

28:o) att motionärens ifrågavarande yrkanden icke måtte af Riksdagen bifallas.

I sin meranämnda motion föreslår Friherre *Klinckowström*, att tullen å *Soja* och *Såser*, hvilken för närvarande är bestämd till 50 öre för 1 kilogram, måtte förhöjas till 80 öre för samma vigt. *Soja och
Såser.*

Nu gällande tullsats å denna vara, hvilken före 1882 drog en tull af allenast 30 öre per kilogram, måste dock desto hellre anses synnerligen hög, som soja och såser i fråga om tullbehandlingen närmast äro jemförliga med konserver, hvarå tullen är betydligt lägre. Utskottet hemställer fördenskull,

29:o) att Friherre *Klinckowströms* motion i förevarande del måtte lemnas utan afseende.

För *Solfjädrar* stadgas i gällande tulltaxa en tullsats af 1 krona 20 öre för 1 kilogram. Friherre *Klinckowström* yrkar att denna måtte höjas till 7 kronor för samma vigt. *Solfjädrar.*

Då solfjädrar förekomma af mycket skiljaktiga värden, och flertalet otvifvelaktigt äro af simplare beskaffenhet, för hvilka den sedan år 1882 efter bruttovigt utgående tullafgiften ingalunda kan anses för låg, samt hela införseln icke öfverstigit år 1880: 729, år 1881: 516, år 1882: 807 samt år 1883: 849 kilogram, hemställer Utskottet,

30:o) att gällande tullsats å artikeln *Solfjädrar* bibehålles oförändrad.

*Speglar och
Spegel-
lampetter.*

Speglar och *Spegellampetter* äro för närvarande belagda med en tull af 40 öre för 1 kilogram utan vigtafdrag för askar och pappersomslag. Friherre *Klinckowström* yrkar att denna må höjas till 70 öre per kilogram.

Tullsatsen å ifrågavarande artiklar, förhöjd år 1882 och bestämd i likhet med den å folierade glas af större dimensioner, lärers få anses nog hög i betraktande af att införseln af dem till större delen utgöres af små, simpla slag. Utskottet hemställer följaktligen,

31:o) att hvad motionären sålunda föreslagit icke må af Riksdagen bifallas.

Swampar.

I samma motion yrkas vidare, att tullen å ätbara *Swampar*, såsom champignoner, murklor och tryffel, måtte höjas från sitt nuvarande belopp, 30 öre för 1 kilogram, till 70 öre per kilogram, kärleus vigt inberäknad.

Då denna artikel är och bör vara i fråga om tullbehandlingen likställd med konserver, hvarå af redan anförda grunder tullförhöjning nu icke kan ifrågakomma, hemställer Utskottet,

32:o) att jemväl tullsatsen å *Swampar* bibehålles oförändrad.

Thé.

Genom Kongl. Kungörelsen den 5 Juli nästlidna år blef, i följd af Riksdagens beslut, tullen å *Thé* nedsatt från 1 krona 40 öre till 80 öre för 1 kilogram. Friherre *Klinckowström* har i sin oftanämnda motion föreslagit, att tullen å nämnda artikel måtte höjas till 2 kronor för sagda vigt.

Utskottet, som förlidet år förordade den af enskilde motionärer icke blott ur helsosynpunkt utan ock för nykterhetens befrämjande föreslagna tullnedsättningen å denna allmännyttiga vara och som i allo-

vidhåller hvad Utskottet i då afgifvet betänkande till stöd för tullnedsättningen anförde, kan följaktligen icke nu tillstyrka Riksdagen att frångå sitt berörda beslut, utan hemställer,

33:o) att Friherre Klinckowströms ifrågavarande förslag måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

I samma motion yrkas, att tullen å *Cigarrer* och *Cigaretter* måtte höjas från sitt nuvarande belopp, 3 kronor för en kilogram, till 5 kronor för samma vikt.

Tobak.

Då Kongl. Maj:t vid 1880 års riksdag föreslog en tullsats å dessa artiklar af 3 kronor 50 öre per kilogram, fann Utskottet den sålunda äskade tullsats för hög och hemstälde, att densamma måtte bestämmas till 3 kronor per kilogram, hvilket ock blef Riksdagens beslut. Senaste tullkomitén fann en ytterligare nedsättning deri böra ega rum och föreslog tullens bestämmande till 2 kronor 50 öre per kilogram, eller samma tullafgift, som förefinnes i Norge, der råvaran dock är belagd med 25 procent högre tull än här i landet. »Tullafgiften för arbetad tobak bör naturligtvis», yttrade tullkomitén, »bestämmas efter åtgången af dertill använd råvara, jemte det att tillbörligt afseende fästes vid tillverkningskostnaden, och då komitén, med ledning af de uppgifter, som af fabrikanter meddelats, antagit, att vid tillverkning af cigarrer afgår af den dertill använda råtabaken omkring 45 procent, dock äfven detta affall användbart till andra fabrikat, kan tullen för den tobak, som åtgår till en kilogram cigarrer, ej beräknas till högre belopp än 1 krona 80 öre. Tillverkningskostnaden åter, med inberäkning af alla för varans utlemnande i marknaden nödvändiga utgifter jemte räntor och underhållskostnader, uppgår, enligt samstämmade uppgifter, till omkring 3 kronor 50 öre per kilogram. Beräknas härå 20 procent, såsom enligt komiténs åsigt ett för den inhemska tillverkningen tillräckligt skydd, uppgår den tullafgift, som högst bör cigarrer åsättas, till 2 kronor 50 öre.» Den förordade tullnedsättningen upptogs dock icke i Kongl. Maj:ts till 1882 års Riksdag aflåtna tulltaxeförslag, utan blef dittillsvarande tullsats bibehållen.

Af hvad tullkomitén sålunda anført lärer emellertid till fullo framgå, att den af Friherre Klinckowström nu utan sammanhang med förslag om råtabakstullens förhöjning ifrågasatta stegring af tullen å cigarrer och cigaretter ur synpunkten af tullbeskattningens riktiga afvägande för olika arter af samma slags vara måste anses olämplig. För öfrigt är den nuvarande tullsatsen härå redan så hög, att den import af tobak, som under denna form eger rum, i förhållande till konsumtionen måste

betraktas såsom ytterst obetydlig. Af cigarrer och cigaretter hafva under åren 1880—1883 årligen införts endast omkring 60,000 kilogram, under det införseln af oarbetad tobak (blad och stjelk) utgjort:

år 1880	1,989,252	kilogram.
» 1881	2,674,169	»
» 1882	3,266,830	»
» 1883	3,525,178	»
» 1884 (i rundt tal).....	3,300,000	»

Vid sådant förhållande synes det Utskottet i hög grad tvifvelaktigt, huruvida en särskild förhöjning af tullen å cigarrer och cigaretter vore i statskassans eget intresse önskvärd, likasom en sådan förhöjning ingalunda kunde rättfärdigas ur synpunkten af skydd för den inhemska cigarr- och cigarett-tillverkningen.

På grund af det anförda hemställer Utskottet,

34:o) att Friherre Klinkowströms förslag om tullförhöjning å *Cigarrer* och *Cigaretter* måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Trävaror.

I sin förevarande motion har Friherre *Klinckowström* i fråga om artikeln *Trävaror* föreslagit följande tullförhöjningar, nemligen:

å snickare och stolmakarearbeten:

	Nuvarande tullsats.	Föreslagen tullsats.
af furu eller gran, med betsing, målning eller lackering	från 4 öre för 1 kilogr. till 10 öre för 1 kilogr.;	
af alm, ask, björk, bok, ek och andra inhemska, ej specificerade träslag, massiva eller dermed fanerade.....	» 8 » » 1 » » 23 » » 1 »	
af päron och valnöt samt af mahogny, jakaranda och andra utländska träslag, massiva eller dermed fanerade, äfvensom arbeten försedda med äkta eller oäkta förgyllning ...	» 15 » » 1 » » 35 » » 1 »	

hvarjemte motionären yrkat, att för möbler, försedda med stoppning, men utan öfvertyg, hvilka för närvarande förtullas efter nyss anförda

bestämmelser med 20 procent förhöjning, samt för sådana, försedda med både stoppning och öfvertyg, för hvilka förhöjningen utöfver samma bestämmelser utgör 40 procent, i stället skall erläggas tull med 20 procent af värdet för de förra och 30 procent af värdet för de senare.

Ifrågavarande artiklars nuvarande tullsatser, innefattande en förhöjning af de tillförene gällande, bestämdes år 1882 på tillstyrkan af senaste tullkomitén efter omsorgsfull utredning i samråd med sakkunnige personer. Tullförhöjningen motiverades hufvudsakligen medelst den under åren 1870—1877 oupphörligt stegrade importen af samma artiklar.

Från och med sistnämnda år har importen utgjort:
af snickare- och stolmakarearbeten:

år 1877.....	628,011	kilogram.
» 1878.....	1,047,441	»
» 1879.....	434,669	»
» 1880.....	436,111	»
» 1881.....	667,974	»
» 1882.....	886,887	»
» 1883.....	689,333	»

samt af möbler:

år 1877.....	34,105	kronors värde.
» 1878.....	30,068	»
» 1879.....	22,345	»
» 1880.....	25,162	»
» 1881.....	27,369	»
» 1882.....	72,701	»
» 1883.....	84,499	»

Införseln af snickare- och stolmakarearbeten kan sålunda icke sägas hafva i nämnvärd grad tilltagit, och införseln af möbler har åtminstone endast under några år visat tendens dertill. För de flesta slagen torde nu gällande tullsatser desto hellre få anses tillräckligt höga, som ett icke obetydligt tullskydd för så skrymmande artiklar ligger redan i transportkostnaderna. Ett fullt tillförlitligt omdöme om dessa tullsatsers verkan torde i alla händelser förutsätta en något längre tids erfarenhet. På dessa skäl, och då den af motionären i fråga om möbler yrkade förtullning efter värde möter särdeles betydande betänkligheter, hemställer Utskottet,

35:o) att Friherre Klinckowströms motion i nu afsedda delar icke måtte af Riksdagen bifallas.

Vagnar och
Åkdon.

Rubriken *Vagnar och Åkdon* har i tulltaxan följande lydelse:

»*Vagnar* och *Åkdon*, jernvägsvagnar inbegripna:

arbetsåkdon och lastvagnar ... 1 stycke 5 kronor.

tvåhjuliga och slädar 1 » 15 »

fyrhjuliga:

trillor 1 » 25 »

halftäckta mindre..... 1 » 50 »

andra slag 1 » 100 »

Anm. Uppstår tvifvel till hvad slag ett åkdon är att hänföra, utgår tullen med 10 procent af dess värde, dock ej utöfver 100 kronor.»

Friherre *Klinckowström* yrkar införandet i denna rubrik af följande förhöjda tullsatser nemligen:

tvåhjuliga och slädar 1 stycke 30 kronor.

fyrhjuliga:

trillor 1 » 40 »

halftäckta mindre 1 » 100 »

andra slag 1 » 150 »

Nu gällande tullsatser å dessa artiklar hafva bibehållits orubbade allt sedan år 1874. I anledning af ett liknande förslag af samme motiö när vid 1880 års riksdag yttrade dåvarande Bevillnings-Utskott, att, då nuvarande tullsatser för ifrågavarande artiklar motsvarade ungefär 10 procent af dessas värde, någon förhöjning af tullen å desamma icke syntes böra ifrågakomma.

Införseln af här afsedda vagnar och åkdon har under den senare tiden icke tilltagit utan fast hellre nedgått, af vissa slag högst betydligt. Kommerskollegii berättelser utvisa följande importsiffror för vagnar och åkdon:

arbets- och lastvagnar:

år 1873 385 stycken.

» 1874 157 »

» 1875 363 »

» 1876 284 »

» 1877 44 »

» 1878 37 »

» 1879 6 »

» 1880 6 »

år 1881	7 stycken.
» 1882	18 »
» 1883	36 »

tvåhjuliga:

år 1873	67 stycken.
» 1874	80 »
» 1875	29 »
» 1876	44 »
» 1877	23 »
» 1878	30 »
» 1879	50 »
» 1880	29 »
» 1881	40 »
» 1882	70 »
» 1883	96 »

andra slag:

år 1873	254,039 kronors värde.
» 1874	104,468 »
» 1875	292,629 »
» 1876	135,420 »
» 1877	86,380 »
» 1878	38,775 »
» 1879	38,674 »
» 1880	55,561 »
» 1881	44,186 »
» 1882	37,085 »
» 1883	51,000 »

Samtidigt hafva ock, enligt hvad Utskottet har sig bekant, åtskilliga nya vagnfabriker af betydande omfattning blifvit anlagda i Sverige. Ett ökad tullskydd för denna industri lär derför alls icke vara af behovet påkalladt.

På grund af det anförda hemställer Utskottet,

36:o) att, med afslag å Friherre Klinckowströms ifrågasvarande yrkanden, rubriken *Vagnar och Åkdon* i gällande tulltaxa måtte oförändrad bibehållas.

För *Vanilj* upptager gällande tulltaxa en tullsats af 13 kronor för *Vanilj*.

1 kilogram. Friherre *Klinckowström* föreslår, att denna måtte höjas till 35 kronor per kilogram.

Då den befintliga tullsatsen i förhållande till varans volym är synnerligen hög, hemställer Utskottet,

37:o) att ifrågavarande förslag måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Väfnader.

Bland de artiklar, å hvilka Friherre *Klinckowström* i sin förevarande motion yrkat förhöjda tullsatser, nämner motionären jemväl väfda *Mattor*, å hvilka han föreslår en tullsats af 80 öre för 1 kilogram.

Af väfda mattor omtalas i tulltaxan under rubriken *Väfnader* flera olika slag med olika tullsatser, nemligen *dels* yllemattor af ull allena eller blandad med bomull, lin eller andra ämnen utom silke, å hvilka mattor tullen utgör 60 öre per kilogram, *dels* mattväfnad af lin, hampa eller andra vegetabiliska spånadsämnen, med eller utan inblandning af bomull eller jute, hvarå tullen är 40 öre per kilogram, samt *dels* mattor, öfverdragna med vattentät massa, å hvilka tullen utgör 25 öre per kilogram, hvarförutom äfven under andra moment i samma rubrik mattor lära ingå. Af motionen framgår alls icke hvilket eller hvilka slag af mattor, som i densamma afses, hvadan Utskottet saknat möjlighet att ingå i närmare pröfning af det ifrågavarande yrkandets befogenhet. Huru som helst kan någon tullförhöjning å de båda först omnämnda slagen icke ifrågakomma, enär sådant skulle strida mot den franska handelstraktaten; och hvad beträffar det tredje slaget, är den derå nu befintliga tullsatsen redan hög och lärer under inga omständigheter kunna sättas högre än å de vida dyrbarare slagen mattor af ylle eller linne. Utskottet hemställer alltså,

38:o) att Friherre *Klinckowströms* motion i denna del måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Väfnader.

Rubriken *Väfnader*, vattentäta, har i tulltaxan följande lydelse:

»med kautschuk öfverdragna, äfvensom dubbla väfnader, sammansatta genom upplösning af kautschuk m. m.....	1 kilogram	1: 75.
med annan vattentät massa belagde, vaxduk samt andra lackerade eller fernissade väfnader derunder inbegripna:		
mattor	1	„ — 25.

andra slag 1 kilogram — 60.
 elastiska, innehållande trådar af kautschuk eller annat likartadt
 ämne; tullbehandlas lika med Band, andra slag.»

I fråga om de i förstnämnda moment afsedda väfnader har Herr C. J. Grafström i sin ofvan omförmälda motion anført, att, då till en vanlig regnrock åtginge dylikt tyg till den mängd, att tullen ensamt därför utgjorde omkring 5 kronor, det syntes som vore denna tullsats allt för hög, äfvensom att, då i synnerhet de tjockare och således tyngre samt högre tull dragande slagen af sådan väfnad begagnades till en mängd olika arbeten inom industrien, såsom till underlag, packning och till förfärdigande af bälgar för orgelharmonier o. s. v., i ännu högre grad önskvärdt vore, att nämnda höga tullsats af 1 krona 75 öre per kilogram nedsattes till enahanda belopp, som under samma rubrik vore bestämdt för *andra slag*, eller 60 öre per kilogram.

De väfnader, som i motionen afses, torde endast undantagsvis användas för industriella ändamål, hvartill hufvudsakligen den under rubriken Kautschuk i tulltaxan till tullfrihet upptagna artikeln: »i skifvor utvalsad af 1 millimeters tjocklek eller derutöfver med eller utan väfinslag» lärer hafva användning. Ifrågavarande väfnader åter torde förnämligast vara afsedda för beklädnadsbehof och äro af flera olika slag, såsom af bomull, linne, siden, ylle o. s. v. Om än i anseende till denna skiljaktighet i materialet olika tullsatser kunde för olika slag anses önskliga, möta häremot praktiska svårigheter, hvilka, enligt hvad Utskottet har sig bekant, af senaste tullkomitén funnos nästan ööfvervinneliga. Tullsatsen å ifrågavarande väfnader var före år 1882 1 krona 76 öre per kilogram, hvilket belopp på tullkomiténs hemställan afjennades till det nuvarande. Nyssnämnda belopp bestämdes år 1880 till motsvarighet mot den alltsedan år 1857 gällande äldre tullsatsen, 75 öre per skålpund. Att nu gällande tullsats skulle vara öfver höfvan dryg, kan Utskottet icke finna, hvadan Utskottet hemställer,

39:o) att Herr Grafströms motion jemväl i förevarande del må af Riksdagen lemnas utan afseende.

På sätt ofvan omförmäles, har Utskottet i anledning af åtskilliga af Kongl. Maj:t till Utskottet öfverlemnade handlingar bort taga i öfvervägande, huruvida i tulltaxan borde intagas ett stadgande om tullfrihet för *Väfnad*, som blifvit *impregnerad med antiseptiska medel* för att användas vid sårbehandling. *Väfnader.*

Af berörda handlingar inhemtas:

att efter det Förste Läkaren vid en vårdanstalt för sjuka barn i skrifvelse af den 27 November nästlidet år hos Kongl. Generaltullstyrelsen anhållit om tullfri införsel af ett parti Sublimatgaz (Karbogaz-substitut) att användas vid sjukvårdsanstalten, men Generaltullstyrelsen, enär enligt Kongl. Maj:ts nådiga bref den 22 Januari 1881 endast karbogaz finge till allmänna sjukvårdsanstalter tullfritt utlemnas, funnit sig icke kunna till ansökningen lemna bifall; så hade sökanden uti en till Kongl. Maj:t ingifven skrift hufvudsakligen anfört, att då erfarenheten visat, att förbandsgaz, beredd med andra antiseptiska medel än karbolsyra, vid många tillfällen varit för sjukvården mera ändamålsenlig att använda, hade sökanden för sjukvårdsanstaltens räkning låtit införskrifva förbandsgaz, antiseptiskt behandlad med qvicksilfverchlorid i stället för med karbolsyra, fullkomligt öfvertygad, att denna gaz skulle få tullbehandlas på samma sätt som karbogaz, då den skulle för samma ändamål användas, men den sålunda införskrifna förbandsgazen hade, i följd af Generaltullstyrelsens beslut, blifvit belagd med en tull af 1 krona 75 öre per kilogram, hvilket ökade dess kostnad med cirka 40 öre per paket, och gjorde det nästan omöjligt för sjukhuset att begagna sig af detta utmärkta antiseptiska medel; med anledning af hvilket förhållande sökanden icke blott i underdånighet öfverklagade Generaltullstyrelsens beslut, utan ock, enär för sjukvården vore ytterst angeläget att så mycket som möjligt kunna få använda antiseptiska förbandsartiklar, utan att kostnaden därför allt för mycket betungades, och då apoteksvaror för samma orsaks skull vore tullfria, underdånigst anhållit, att Kongl. Maj:t ville medgifva, att alla förbandsartiklar af väfnad eller vadd, behandlade med borsyra, karbolsyra, qvicksilfverchlorid eller annat antiseptiskt medel, måtte få tullfritt införas, då de skulle användas för den allmänna sjukvården, för hvilken dessa medel numera vore oundgängligen nödvändiga; samt

att Generaltullstyrelsen, hvars underdåniga yttrande i anledning af denna klagoskrift blifvit infordradt, för vidare utredning af frågan inhemtat utlåtande af sitt tekniska biträde, Civilingeniören J. O. Andersson, samt derefter för egen del hemställt, att besvären måtte lemnas utan afseende, och, hvad ansökningen i öfrigt anginge, i underdånighet erinrat om de skäl, styrelsen i sitt den 17 Juli 1884 afgifna utlåtande i anledning af en Riksdagens skrifvelse anfört emot beviljandet af tillfälliga eftergifter af stadgad tull, och hvilka skäl syntes styrelsen äfven i förevarande fall ega tillämplighet, hvadan styrelsen ansåge sig icke nu kunna tillstyrka bifall till ifrågakvarande framställning, så mycket

mindre som den genom nådiga brefvet den 12 September 1884 med anledning af berörda utlåtande anbefalda utredning i omförmälda hänseende ännu icke hunnit afslutas och komma under Kongl. Maj:ts slutliga pröfning.

Oafsedt de betänkligheter mot beviljandet af den nu ifrågasatta tullfrihet för väfnad, impregnerad med antiseptiska medel för att användas vid sårbehandling, som sålunda blifvit framhållna, vill Utskottet ytterligare i sådant hänseende erinra, att då en ringa tillsats af antiseptiska medel är tillräcklig för att låta väfnaden skenbart förefalla såsom verkligen impregnerad, det torde möta icke ringa svårigheter att utöfva tillbörlig kontroll till förebyggande af de underslef, som det ifrågasatta stadgandet, om allmän tullfrihet medgåfves, kunde föranleda. Att åter undantagsvis för allmänna sjukvårdsanstalter medgifva en tullfrihet, som icke äfven komme den enskilda sjukvården till godo, vill icke heller synas Utskottet fullt befogadt; ty om ock faran för antydda underslef i förstnämnda fall kunde lemnas å sido, må icke den billighet och jemlikhet åsidosättas, som fordrar, att den enskilda sjukvården, hvilken i stor utsträckning egnas obemedlade sjuka, mindre ses till godo än allmänna sjukvårdsanstalter, för hvilkas ekonomi den jemförelsevis ringa tullsats, som gäller för ifrågavarande väfnader, icke torde kunna tillmätas någon afsevärd betydelse. Huru som helst lærer det icke vara i sin ordning, att det sålunda förevarande spörsmålet afgöres utan sammanhang med den omfattande pröfning rörande lämpligheten af de till förmån för vissa anstalter redan förefintliga undantag från gällande tullbestämmelser, som, på sätt i Generaltullstyrelsens ofvanberörda utlåtande omförmäles, inom kort lærer förestå. Utskottet anser därför den ifrågavarande framställningen åtminstone för det närvarande icke böra till något Utskottets förslag föranleda; hvilket Utskottet endast skolat

40:o) för Riksdagen anmäla.

Uti sin ofvan nämnda proposition N:o 17 har Kongl. Maj:t, under återopande af ett propositionen bilagdt utdrag af statsrådsprotokollet för den 9 Januari innevarande år, föreslagit Riksdagen, att den i § 4 af de vid gällande tulltaxa fogade underrättelser om hvad vid taxans tillämpning iakttagas bör under namn af *Lastpenningar* omförmälda afgift må från och med år 1886 utgå med ett till 10 öre nedsatt belopp.

Ifrågavarande paragraf i tulltaxeunderrättelserna är för närvarande af följande lydelse:

*Tulltaxe-
underrättelserna.*

»Lastpenningar till Kongl. Maj:t och Kronan utgöras till lika belopp af svenska som af främmande fartyg med 14 öre för hvarje ton, beräknad efter gällande mätbref, samt betalas hvarje gång både vid inkommande och utgående; dock, om ett fartyg under loppet af ett kalenderår gör flera resor mellan Sverige och utrikes ort, erläggas dessa utgälder för *utgåendet* allenast första resan och vid *förnyadt inkommande* endast när fartyget innehar last samt större eller mindre del deraf lossar, och må härvid jemväl såsom barlastade anses fartyg, hvilkas lastquantitet är i förhållande till deras drägtighet af ringare betydighet; i hvilket hänseende bestämmelserna uti § 2 mom. 2 punkten 2 af Kongl. Maj:ts nådiga Kungörelse den 5 Juni 1874 angående förändrade föreskrifter i afseende å utgörande af fyr- och båkafigter samt uppörden deraf skola lända till efterrättelse.

Då lossning och lastning på flera ställen egt rum, erläggas lastpenningar endast å första lossnings- eller lastningsstället, derom bevis på märkrullan eller passet meddelas.

Från lastpenningars erläggande befrias:

fartyg med eller utan destination till svensk hamn, som inkommer och åter utgår i barlast;

fartyg, som, under resa utrikes orter emellan, anlöper svensk hamn och der endast aflemnar medförde resande jemte deras effekter, eller ock endast aflastar gods i annat fartyg för export;

fartyg, som af tvingande orsaker eller till inhemtande af ordres för vidare resa anlöper svensk hamn och der icke verkställer lossning och icke heller företager annan lastning än af förnödenheter för besättning, medförde resande eller fartyg;

fartyg, som i följd af liden sjöskada, hvarom sjöförklaring afgifves, anlöper svensk hamn och der lossar sin last, samt efter verkställd reparation densamma åter intager och utför;

fartyg, som af nyss omförmälda anledning lossar sin last och densamma till större eller mindre del försäljer, då sådan försäljning inskränkes till hvad för bestridande af reparationskostnaderna bevisligen erfordrats; samt

fartyg, som, under resa mellan utrikes orter, i svensk hamn lossar eller lastar varor till högst fjerdedelen af fartygets lastdrägtighet, för beräknande hvaraf fartygets skeppshandlingar skola tjena till grund.

I alla dessa fall skall dock fartygets skeppare ställa sig till efterrättelse de i tullstadgan gifna föreskrifter om anmälan hos närmaste tullbetjent äfvensom om märkrullans aflemnande samt, i tillämpliga

delar, jemväl iakttaga hvad i nämnda stadga finnes anbefaldt rörande uttagande af tullpass.»

På sätt Herr Statsministern till statsrådsprotokollet anfört, har vid åtskilliga tillfällen fråga förevarit om borttagande af lastpenningarne. Redan vid 1840 års riksdag framlades af enskild motionär förslag i sådan rigtning. 1863 års tullkomité fäste i sitt betänkande uppmärksamhet på önskvärdheten af denna afgifts upphörande, och en hos Ridderskapet och Adeln vid 1865—1866 årens riksdag derom väckt motion blef af Bevillnings-Utskottet afstyrkt endast på den grund, att de i följd af den kort förut med Frankrike afslutade handelstraktaten gjorda tullnedsättningar befarades komma att medföra en betydande minskning i tullinkomsten. Sedermera aflät Kongl. Maj:t till 1872 års Riksdag proposition om upphörande af ifrågavarande afgift. Bevillnings-Utskottet förordade bifall till denna proposition, men Riksdagen afslog densamma. Vid 1876 års riksdag väcktes å nyo enskild motion i samma syfte, men ehuru dåvarande Bevillnings-Utskott lika med 1872 års ansåg ifrågavarande afgift sakna rättvis och billig grund, fann sig likväl Utskottet med afseende å den mening, som vid frågans pröfning hos Riksdagen vid nyssberörda riksmöte gjort sig gällande, icke kunna då ifrågasätta bifall till motionen, hvilken ock af Riksdagen afslogs. Efter det i följd af 1877 års Riksdags beslut lastpenningarne, hvilka tillförene utgjordes för fartyg, som innehade gällande svenskt mätbref, deri drägtigheten angafs i nyläster, med 70 öre för hvarje nyläst, samt för fartyg, uppmätta enligt de i Kongl. förordningen den 15 Maj 1874 angående mätning af handelsfartyg bestämda grunder, med 15 öre af ångfartyg och 22 öre af segelfartyg för hvarje ton, blifvit nedsatta till deras nuvarande belopp, har vidare skatteregleringskomitén tagit frågan om lastpenningarnas afskaffande under ompröfning, men då komitén ansåg denna fråga vara i väsentlig mån beroende af beskaffenheten af de mellan Sverige och en del främmande makter afslutade sjöfartstraktater, fann sig komitén ej böra framställa förslag om afgifternas borttagande. Slutligen föreslog Kongl. Maj:t i proposition till 1883 års Riksdag, att omförmälda afgift, hvilken, såsom utgörande en oegentlig beskattning, borde helt och hållet upphöra, dock endast genom successiva nedsättningar på sätt Kongl. Maj:t vid samma riksdag förordat för en del andra skatter, måtte från och med år 1884 utgå med ett till 10 öre nedsatt belopp. Då emellertid den då ifrågasatta genomgripande reformen af vårt skattesystem icke kom till verkställighet, fann Riksdagen, i enlighet med Bevillnings-Utskottets hemställan, ej skäl att för det dåvarande bifalla Kongl. Maj:ts berörda framställning.

I det propositionen bilagda protokollsutdrag yttrar Herr Statsministern, att af ordalagen i 1883 års Riksdags i berörda ämne till Kongl. Maj:t aflåtna skrifvelse torde framgå, att Riksdagen ansett någon förändring i denna på en viss näring lagda skatt icke böra vidtagas, då de vida mer omfattande förslag till reformer i fråga om de på viss jord hvilande skatter, hvilka samtidigt voro framlagda, ej blefvo af Riksdagen godkända, samt att, derest denna uppfattning af Riksdagens skrifvelse vore riktig, deri således låge en särskild anledning att nu, sedan Kongl. Maj:t beslutat å nyo föreslå lindring i nyssnämnda grundskatter, återkomma till frågan om en nedsättning af lastpenningarne, äfven om dessa skatters sammanhang med hvarandra, så vidt Herr Statsministern kunde förstå, icke bestode i annat än att begge slagen kunde i det skick, hvori de existerade, anses utgöra qvarstående oegentligheter i vårt skatteväsende.

För att närmare motivera sin åsigt om oegentligheten ur skattesynpunkt af lastpenningarne upprepar Herr Statsministern sitt derom till statsrådsprotokollet för den 8 Januari 1883, då Kongl. Maj:t förra gången beslöt aflåtande till Riksdagen af proposition om nedsättning i denna skatt, afgifna yttrande, så lydande:

»Ifrågavarande afgift, hvilken bör noga särskiljas från fyr- och båkaavgift och andra liknande umgälder, som af skeppsfarten utkrävas såsom direkt godtgörelse för inrättningar och anstalter till sjöfartens gagn, hvilat på en grund, som ur statshushållningens synpunkt måste anses oegentlig, enär den utgör en beskattning icke på den af skeppsrederirörelsen härflytande inkomst, utan på sjelfva fartyget eller det fortskaffningsmedel, genom hvilket varan tillföres förbrukaren. I följd häraf verkar den ogynnsamt på den för vårt land så naturliga sjöfartsnäringsn, på samma gång den utgör en tunga på sjelfva varuomsättningen och derigenom bidrager att menligt inverka på prisen så väl å det egna landets produkter, som öfverföras till den utländska marknaden, som å de viktiga konsumtionsartiklar, råämnen, redskap m. m., som från utlandet tillföras oss. Uppenbart är nemligen, att, då vid uppgörande af fraktslut lastpenningarne måste ingå såsom en faktor vid fraktens bestämmande, denna i allmänhet stegras med ett mot berörda afgift svarande belopp, hvilken stegring åter i de flesta fall drabbar den fraktade varan. Dels är afgiften således att betrakta såsom en tilläggsavgift utöfver de fastställda tullsatserna å tullpliktiga varor, dels ock tynger den jemväl å tullfria artiklar, och deribland finnas dock sådana, för hvilka, såsom känt är, en tullavgift vore med nuvarande tull-lagstiftnings grundsatser alldeles oförenlig. Icke heller må man hängifva sig åt den föreställningen, att i fråga om varu-

utförelsen denna afgift icke skulle drabba den svenske säljaren. Denne måste nemligen nöja sig med det på den utländska marknaden gällande priset, och huruvida detta pris kan möjliggöra en försäljning med vinst, beror ofta derpå, att kostnaderna för varans transporterande till utlandet kunna nedbringas så mycket som möjligt.

Ett ytterligare skäl mot ifrågakommande skatt förefinnes i den ofvan antydda omständigheten, att afgiften kan verka såsom en obillighet mot de inhemske skeppsredarne, för så vidt nemligen dessa i följd af den rådande täflan mellan sjöfartens idkare vid vissa tillfällen äro hänvisade till mindre gynsamma fraktvilkor. Då verkar skatten väl icke till varans fördyrande, utan i stället såsom en dubbel beskattning till staten för rederirörelsen, hvilken ju i likhet med all annan näring drabbas af inkomstbevillning och i fråga om de skattebidrag, hvilka derutöver skäligen kunna för densamma ifrågakomma, torde böra behandlas på samma sätt som andra näringar, d. v. s. genom tillämpning af stämpelskatten. Nu deremot träffas den inhemska rederirörelsen, utom af inkomst- och stämpelskatt, jemväl af en särskild skatt i lastpenningarne, hvilket måste innebära en oegentlighet.

Visserligen har mot lastpenningarnes borttagande den anmärkning blifvit framställd, att, då varustransporten till och från svenska hamnar till betydlig del verkställes medelst främmande länders fartyg, det skulle blifva de utländske skeppsredarne, som i väsentlig mån komme att skörda vinsten af en sådan åtgärd. Men då, på sätt ofvan är framhållet, afgiften i de flesta fall i sista hand drabbar den fraktade varan, torde berörda anmärkning ej kunna tillerkännas någon afgörande vikt. Att åter från afgiften befria de svenska fartygen, men låta den kvarstå för de utländska, därför utgöra de med flertalet länder ingångna sjöfartstraktater ett hinder, i det genom dessa tillförsäkrats berörda länders fartyg enahanda förmåner som svenska; och att bibehålla afgiften allenast för de länders fartyg, med hvilka sjöfartstraktater ej äro afslutade, är desto mindre lämpligt, som statsverket af en dylik anordning ej skulle hemta någon nämnvärd inkomst.

Att dessa afgifter innefatta en oegentlig beskattning, är ock en åsigt, som i flera andra länders lagar vunnit erkännande. Sålunda hafva de i Storbritannien och Irland, Nederländerna samt Belgien af sjöfarten tillförene utkrädda afgifter, motsvarande lastpenningarne, redan för längre tid tillbaka afskaffats. I Finland och Mecklenburg utgöras ej heller vidare några lästafgifter. I Danmark äro de under olika benämningar förut utgående umgälder sedan år 1863 sammanslagna till en enda skeppsafgift, som beräknas icke såsom hos oss i fråga om

lastpenningar efter fartygets hela drägtighet, utan endast efter det gods, som lossas eller lastas.»

Herr Statsministern erinrar vidare derom, att, då detta ärende förra gången af honom för Kongl. Maj:t anmäldes, förelegat en från åtskilliga ångbåtsrederier i Göteborg till Kongl. Maj:t ingifven skrift, hvori framhölls, hurusom de afgifter, hvilka tyngde på den svenska skeppsfarten, i hög grad försvårade täflan med andra länder, i anledning af hvilken skrift Kommerskollegium, Generaltullstyrelsen och Lotsstyrelsen den 12 Oktober 1882 afgifvit gemensamt underdånigt utlåtande, förordande lastpenningarnes upphörande med hänsyn till så väl sjöfartens befrämjande som afgiftens olämplighet såsom beskattningstitel, äfvensom att uppenbart vore, hurusom den senaste tidens tryckta sjöfartsförhållanden än mera uppfordrade till lindring i den sjöfarten ålagda särskilda beskattning. Men om än Herr Statsministern med hänsyn till hvad sålunda blifvit anfördt helst skulle velat tillstyrka ett fullkomligt upphäfvande af lastpenningarne, hade han dock, då ett sådant förslag uppenbarligen icke egde utsigt till framgång inom Riksdagen, funnit sig böra inskränka sig till att såsom ett steg, hvarigenom man närmade sig detta mål, förorda en lika stor nedsättning i denna afgift, som föreslagits i den senaste Kongl. propositionen.

Lastpenningarne uppgingo för år 1883 till 613,351 kronor 44 öre och i medeltal för femårsperioden 1879—1883 till 538,246 kronor 63 öre om året. En nedsättning från 14 till 10 öre för ton skulle således medföra en minskning i statsinkomst af ej ens 200,000 kronor, hvilket belopp Herr Statsministern i jemförelse med de höga siffror, hvartill tulluppbörden numera stege, funne alltför ringa för att i någon afsevärd mån kunna inverka vid beräkningen af tullmedlen, i hvilken inkomstitel i riksstaten lastpenningarne inginge.

I anledning af den vid 1872 års riksdag i ämnet aflåtna proposition yttrade dåvarande Bevillnings-Utskott, bland annat: *att* den under namn af lastpenningar utgående särskilda afgift af fartyg saknade hvarje rättvis och billig grund, enär den utgjordes utan afseende å den behållna inkomst fraktrörelsen lemnade, för hvilken inkomst de svenska fartygsrederierna dessutom erlade allmän bevillning i likhet med hvad för all annan inkomst af rörelse egde rum; *att* erkännas måste det lastpenningarne utgjorde en tunga på sjelfva omsättningen och äfven i detta hänseende befunnes i uppenbar strid emot de grundsatser, å hvilka hos oss, likasom inom hela den civiliserade världen, obetingadt inrymdes erkännande i bemödandena att med stora uppostringar underlätta och förbättra kommunikationsanstalterna; *att* man väl kunde an-

märka och aritmetiskt uträkna, att den ifrågavarande afgiftens belopp, tillämpad på ett eller annat särskildt fraktslut, vore af den ringa betydelse, att någon nämnvärd lindring i fraktkostnaden genom afgiftens upphäfvande icke kunde blifva att påräkna, och att vidare kunde till stöd för den endast på häfd och statsbehof, men hvarken på rättvisa eller statsekonomisk kloket grundade afgiftens bibehållande invändas, att fraktkostnaderna hufvudsakligen bestämdes af tillgång och efterfrågan på fartyg, men att man likväl vid dylika beräkningar gjorde sig skyldig till förbiseende icke blott af den obestriddiga sanning, att afgifter, lagda på allmänna rörelsen, i sista hand träffade konsumenter eller producenter med vida högre belopp, än hvartill afgifterna i och för sig uppginge, utan ock af den icke mindre obestriddiga sanningen, att hvarje hinder, som lagstiftningen under form af afgifter eller anorledes uppstälde emot utvecklingen af någon rörelse, i sin mån motverkade och minskade den tillgång, hvaraf, jemte efterfrågan, all prisbestämning ytterst berodde; att i den täflan om fraktfartyg, som emellan alla länder egde rum, ovedersägligen de länder, som erbjöde fraktsökande fartyg största bekvämlighet och trygghet jemte lindrigaste skeppsavgifter, måste tillvinna sig företräde i rikligare tillgång på fartyg och deraf följande nedsättning af fraktpreisen; samt att detta mål för hvarje land vore eftersträfvansvärdt och för Sverige med dess synnerligen skrymmande och i förhållande dertill mindre värderika exportvaror af än mera framstående betydelse.

På de sålunda dels af Herr Statsministern, dels af Utskottet anförda skäl, och då Utskottet icke finner frågan om lastpenningarnes afskaffande ega det samband med frågan om afskrifning af vissa å jorden hvilande bördor, att den förras afgörande bör ställas i beroende af den senares, hemställer Utskottet,

41:o) att Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 28 April 1885.

På Utskottets vägnar:

A. G:son Bennich.

Reservationer:

af Herr *Dahl*, med hvilken Herrar *E. G. Boström*, *N. Fock*, *Lönegren*, *A. Svensson* i Lösen, *Lyth* samt *H. Johnsson* i Broby instämt:

vid 6:e punkten: »I den af Utskottet här begagnade motivering kan jag icke instämma.»

vid 11:e punkten: »Då genom den särdeles utförliga statistiska utredning, som af Tullkomitén åstadkommits, jemförd med den, som i betänkandet lemnas, alldeles ovedersägligt ådagalägges, att landets läderindustri från och med år 1876 är stadd i ett betänkligt tillbakaskridande, och då detta förhållande oförnekligen står i sammanhang med följderna af den 1875 vidtagna åtgärden att ytterligare på en gång med ej mindre än 40 procent nedsätta den redan 1868 på grund af handelsraktaten med Frankrike så betydligt minskade lädertullen; så har det synts mig vara från Utskottets sida hvarken rätt eller klokt att nu tillbakavisa yrkandet på en återgång till samma tullsats, som genom sagde handelstraktat bestämdes och hvilken sedan ett par år tillbaka är gällande i vårt grannland Norge, hvarföre jag förordar en införselsafgift af 24 öre per kilogram för de i denna punkt berörda varuslag».

»Emot den i åtskilliga andra punkter af betänkandet förekommande motivering får jag äfvenledes anmäla min reservation»;

vid 14:e punkten: af Herr *C. F. Wærn*;

vid 41:a punkten: af Herrar *E. G. Boström* och *Lönegren* äfvensom, hvad beträffar Utskottets motivering, af Herr *O. Jonsson* i Hof.

Jemförande beräkning öfver tullinkomsten af vissa artiklar åren 1857 och 1877.

	1857.						1877.	
	Införsels- kvantitet.	Tullsat. Banco.			Beräknad tullinkomst.		Beräknad tullinkomst.	
		R.dr	sk.	rst	Kronor	öre	Kronor	öre
Apelsiner	391,766 Skålp.	—	1	6	18,364	03	73,444	—
Band: sammets-	3,245	2	24	—	12,168	75	18,684	—
siden-	4,872	4	—	—	29,232	—		—
halfsiden-	2,091	2	—	—	6,273	—		8,375
Bijouterivaror af annat ämne än guld- och silver ¹⁾	?	—	—	—	?	—	21,479	—
Blommor: artificiella	913 Skålp.	15	—	—	20,542	50	18,080	—
Broderade arbeten ²⁾	36,570 R.dr	—	—	—	?	—	?	—
Branvin och Sprit:								
på fat	5,460,414 Skålp.	—	5	4	910,069	—	1,355,475	—
på buteljer i krus	949 Kan.r	—	30	—	888	69	88,618	—
Champignoner	—	—	—	—	—	—	230	—
Chocolad	431 Skålp.	—	16	—	215	50	5,851	—
Dadlar	2,467	—	4	—	308	38	1,309	—
Étuis	23,575	—	32	—	23,575	—	10,112	—
Fikon	281,440	—	2	—	17,590	—	60,845	—
Frukter och bär friska	884 Tun.r	—	36	—	994	50	—	—
inlagda	13,117 Skålp.	—	9	—	3,689	16	4,119	—
torra	884 Lispd	—	32	—	884	—	6,022	—
Glas: ljuskron-	8,918 Skålp.	—	4	—	1,114	75	657	—
spegel-								
slipade, ofolierade	16,871	—	2	6	1,239	92	7,300	—
folierade	49,924	—	6	—	9,860	75	14,226	—
Gryn: ej af spannmål	470,365	—	1	6	22,048	36	—	—
Grönsaker: inlagda	—	—	—	—	—	—	1,221	—
torkade	—	—	—	—	—	—	1,854	—
Guld arbetadt:	954 Lod	1	—	—	1,431	—	825	—
Gulddragare-arbeten:								
Cantiller och Pailletter								
akta eller halfakta	—	—	—	—	—	—	—	—
oakta	758	—	2	6	59	22	453	—
Fransar, Galoner, Gramaner m. m.								
akta eller halfakta	230	—	16	—	115	—	—	—
oakta	606	—	10	—	189	38	—	—
Handskar	5,202 Skålp.	2	—	—	15,606	—	14,231	—
Hattar: af strå	6,556 St.	1	—	—	9,834	—	63,235	—
af siden	770	2	24	—	2,887	50	2,871	—
af ull, hår eller silke	2,113	2	—	—	6,339	—	108,828	—
Hummer	—	—	—	—	—	—	—	—
Ingefära, insyltad	1,581 Skålp.	—	16	—	790	50	2,912	—
Instrumenter, musikaliska: Speldosor	184 St.	1	16	—	368	—	2,818	—
Kanel m. m.	74,411 Skålp.	—	8	—	18,602	75	68,560	—
Kapris	1,654	—	5	—	258	45	1,421	—
Kardemummor	10,538	—	8	—	2,634	50	11,036	—
Kastanier	10,321	—	1	6	483	79	—	—
Kaviar	5,361	—	16	—	2,680	50	14,781	—
Kläder, nya gång- m. m. ³⁾	229,615 R.dr	—	—	—	?	?	?	—
Konfityrer	5,883 Skålp.	—	12	—	2,206	13	10,919	—
Konserver	28,149	—	12	—	10,535	87	57,146	—
Korinter	28,283	—	2	8	2,356	92	4,794	—
Leksaker	6,463	1	—	—	9,694	50	40,232	—
Likör	2,379 Kan.r	2	24	—	8,921	25	28,638	—
Luktvatten	17,395 Skålp.	—	12	—	6,523	13	14,308	—
Mandel	315,427	—	3	—	29,571	28	95,726	—
Masker	1,424 St.	—	4	—	178	—	520	—
Metvurst	71,401 Skålp.	—	4	—	8,925	50	10,719	—
Musslor, friska	71 R.dr	—	—	—	—	—	—	—
insyltade	—	—	12	—	—	—	2	—
Nötter, kokos-	671 St.	—	1	—	20	97	200	—
hassel-, val- och andra slag	18,553 Kan.r	—	2	—	1,159	56	20,063	—
Oliver	353	—	12	—	132	38	322	—
Paraplyer och parasoller:								
af siden eller halfsiden	3,276 St.	1	—	—	4,914	—	20,062	—
andra slag	887	—	24	—	665	25	53,138	—
Perlemor arbetad, oinfattad	1,986 Skålp.	—	40	—	2,482	50	303	—
Perlor, oakta, glas-	7,839	—	10	—	2,449	69	1,810	—
andra slag	2,686 Lod	—	2	—	167	88	273	—
Plommon, Bruneller och Sviskon	563,867 Skålp.	—	1	6	26,431	27	94,143	—
Plymer: Struts- och andra slag	34	15	—	—	765	—	4,152	—
Pomada	1,731	—	28	—	1,514	63	1,225	—
Pomeranser	3,631	—	1	6	170	21	174	—
Porslin, oakta, sten eller fayense:								
hvitt, gulaktigt eller omåladt:								
tallrikar	3,558	—	2	—	222	38	61	—
andra pjäser	32,776	—	5	—	5,121	25	5,264	—
måladt eller tryckt:								
tallrikar	15,586	—	6	—	2,922	28	2,022	—
andra pjäser	35,244	—	8	—	8,811	—	15,426	—
akta: hvitt eller enfärgadt	14,368	—	8	—	3,592	—	4,977	—
färgadt eller måladt	92,094	—	12	—	34,535	25	46,686	—
Transport					1,315,848	06	2,523,172	—

¹⁾ Tullinkomsten häraf torde för år 1857 ingå under andra rubriker.

²⁾ Tullinkomsten häraf kan ej beräknas.
³⁾ Tullinkomsten häraf kan ej beräknas.

Jemförande beräkning öfver tullinkomsten af vissa artiklar åren 1857 och 1877.

	1857						1877.	
	Införsels- quantitet.	Tullsats. Banco.			Beräknad tullinkomst.		Beräknad tullinkomst.	
		R.dr	sk.	rst	Kronor	öre	Kronor	öre
Transport				1,315,848	06	2,523,172	—	
Russin	797,631 Skålp.	—	1	6	37,388	95	236,427	
Saffran	811 >	1	—	—	1,216	50	4,594	
Silfver: arbetadt	14,598 Lod.	—	6	—	2,737	13	2,989	
Smink (och Sminkflor)	22 Skålp.	—	24	—	16	50	—	
Snörmakarearbeten:								
af hel- och halfsiden	2,114 >	5	—	—	15,855	—	19,603	
andra slag	9,687 >	1	16	—	19,374	—	44,217	
Soja och säser	742 Kanr	—	36	—	834	75	3,863	
Solfjädrar	29 Skålp.	3	—	—	130	50	665	
Speglar och Lampetter	23,824 >	—	8	—	5,956	—	6,345	
Spetsar, Uddar och Blonder:								
Silkes- och linne-	1,299 >	6	—	—	11,691	—	1,816	
andra slag	6,066 >	1	—	—	9,099	—	9,071	
Strumpor: silkes-	76 >	3	—	—	342	—	2,652	
halfsiden-	88 >	2	—	—	249	—	—	
andra slag	64,442 >	1	—	—	96,663	—	140,837	
Thé	62,162 >	—	12	—	23,310	75	88,864	
Tobak: Cigarrer och Cigarretter	30,281 >	1	6	—	51,099	19	161,027	
Tryffel	—	—	—	—	—	—	176	
Trävaror:								
Snickarearbeten:								
af furu och gran	47,792 >	—	2	—	2,987	—	1,037	
af alm, ask, m. fl.	63,961 >	—	4	—	7,995	13	22,394	
af mahogny, m. fl.	97,164 >	—	7	—	21,254	63	6,174	
Möbler, försedda med stoppning och öfvertyg ⁴⁾	2,505 R.dr	—	—	—	?	?	?	
Tvål: parfymerad (och savonetter)	5,359 Skålp.	—	16	—	2,679	50	2,193	
Ur: vägg- och studsare af brons	—	—	—	—	—	—	2,255	
Vagnar:								
fyrhjuliga: ⁵⁾								
trillor	7 St.	25	—	—	262	50	575	
halftäckta, mindre	—	—	—	—	—	—	350	
öfriga slag	14 >	66	32	—	1,400	—	6,700	
Vanilj	144 Skålp.	3	—	—	648	—	3,872	
Vantar: silkes-	240 >	3	—	—	1,030	—	171	
halfsiden-	241 >	2	—	—	723	—	—	
andra slag	8,808 >	1	—	—	13,212	—	14,337	
Vin, på fat	4,019,974 >	—	3	10	481,559	38	482,193	
på buteljer	54,211 Kanr	1	—	—	81,316	50	136,641	
Vindrufvor	1,844 Skålp.	—	6	—	345	75	—	
Visitkort	123 >	—	32	—	123	—	614	
Väfnader:								
Helsiden:								
alngods:								
Felb och Plys	451 >	1	24	—	1,014	75	1,948	
Flor, Gaz, Tyll	1,989 >	4	—	—	11,934	—	—	
Guld- och silfvertyg, oäkta	8 >	5	16	—	64	—	—	
Sammet	2,663 >	3	—	—	11,983	50	—	
Slåta tyger, såsom Tafft, Satin, Levantin	592 >	4	—	—	3,552	—	69,082	
ej specificerade slag	8,022 >	4	—	—	48,132	—	—	
Schawlar af Gaz, Bourre de sole, façonerade, samt								
Förkläden	376 >	5	—	—	2,820	—	—	
andra slag, slåta och enfärgade samt façonerade	1,611 >	5	—	—	12,082	50	—	
Halfsiden:								
alngods:								
Felb och Plys	2,397 >	1	—	—	3,595	50	408	
andra slag	21,106 >	2	—	—	63,318	—	—	
Shawlar	2,713 >	2	24	—	10,173	75	110,467	
genom façoning till förkläden utmärkta tyger	239 >	2	24	—	896	25	—	
Bomulls:								
alngods:								
Felb och Plys	25,926 >	—	8	—	6,331	50	1,810	
Filtar	4 >	—	16	—	2	—	—	
Gaz, Halfinon, Musslin, Nettelduk, Dimity, Batist								
Sticktyg eller Piqué	86,736 >	—	36	—	97,578	—	115,403	
Tyll	11,595 >	1	24	—	26,088	75	60,986	
Bomulls- med blandning af lin eller hampa:								
Damast	8,856 >	—	36	—	9,963	—	13,157	
Mattväfnad	—	—	—	—	—	—	51	
Ylle: Filtar och Mattor	89,441 >	—	16	—	44,720	50	104,773	
Linne- och Hamp-:								
alngods:								
Kammarduk, Batist och Flor	70 >	2	—	—	210	—	—	
Lärf, hvaraf 1 quadr. aln väger till och med 3 lod	852 >	2	—	—	2,556	—	131,758	
andra slag samt Damast och Linon	6,199 >	1	16	—	12,398	—	—	
Mattväfnad af hampa	11,792 >	—	12	—	4,422	—	3,543	
Vaxade eller lackerade: Mattor	13,668 >	—	4	—	1,708	50	13,564	
Summa tullinkomst					2,582,942	22	4,552,774	

⁴⁾ Tullinkomsten här af kan ej beräknas.

⁵⁾ Tvåhjuliga m. fl. kunna ej urskiljas ur 1857 års uppgifter, hvadan den här upptagna tullinkomst är för hög.